№ 11. Warszawa, 2 listopada 1932 r. Rok VI.

DZIENNIK URZĘDOWY POLSKIEGO MONOPOLU TYTONIOWEGO

TREŚĆ.

PRZEPISY ORGANIZACYJNE

361.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.
z dnia 5 października 1932 r.
L. 7953/IV/1/32

w sprawie likwidacji hurtowni skarbowych w Wilnie, Łodzi i Lwowie.

Do
Zakładów Sprzedaży P. M. T. w Wilnie, Łodzi i Lwowie.

Zarządza się likwidację hurtowni skarbowych prowadzonych przy Zakładach Sprzedaży w Wilnie, Łodzi i Lwowie.

Termin ukończenia likwidacji wyznacza się na dzień 31-go grudnia 1932 r.

p. o. Dyrektora Polskiego Monopolu Tytoniowego
(—) *E. Łopuszański*

362.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.
z dnia 5 października 1932 r.
L. 7954/IV/1/32

w sprawie likwidacji hurtowni tytoniowej P. M. T. w Gdyni.

Do
Zakładu Sprzedaży P. M. T. w Starogardzie.

Zarządza się likwidację hurtowni tytoniowej Polskiego Monopolu Tytoniowego w Gdyni.

Termin ukończenia likwidacji wyznacza się na dzień 31 grudnia 1932 r.

p. o. Dyrektora Polskiego Monopolu Tytoniowego
(—) *E. Łopuszański*

SPRAWY OGÓLNE

363.

WYKŁADNIA
ustawy o opłatach stemplowych, ustalona przez Ministerstwo Skarbu.
(Dz. Urz. Min. Skarbu z dnia 10 października 1923 r. Nr. 28 poz. 442).

Skrót: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (Dz U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413).

r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 713).

Wykładnia Nr. 136, ogłoszona w Nr. 7 Dz. Urz. z 1928 r. zostaje zastąpiona tekstem następującym:

Opłaty stemplowe, wiążące się z czynnościami monopolu tytoniowego (L. D. V. 1789/5/31).

I. (art. 141 i 154). Nie podlegają opłatom stemplowym, a mianowicie na mocy punktu 13 art. 141 oraz ustępu drugiego art. 154 u. o. s.:

A) następujące podania i świadectwa, wymienione w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 19 lipca 1932 r. o uprawie tytoniu (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 623):

1) podanie o koncesję na uprawę tytoniu (§ 10 powołanego rozporządzenia),

2) podanie o zezwolenie na zmianę gruntu, przeznaczonego pod uprawę tytoniu, na inny (§ 15),

3) podanie o zezwolenie na rozszerzenie uprawy ponad obszar, wskazany w dokumencie koncesyjnym (§ 15),

4) zawiadomienie o zmniejszeniu plantacji tytoniu (§ 18),

5) doniesienie o utracie, zniszczeniu lub uszkodzeniu plantacji lub zbiorów tytoniowych (§ 18),

6) podanie o zezwolenie na produkcję liści odrostowych (§ 21),

7) podanie o zezwolenie na produkcję nasienia tytoniowego (§ 22),

8) podanie o zezwolenie na oddanie liści tytoniowych do suszenia lub przechowania poza obręb zabudowań gospodarskich plantatora (§ 23),

9) podanie, którem plantator zrzeka się koncesji (§ 39),

10) odwołania od decyzji, ustalającej należność za dostarczony tytoń oraz od innych decyzyj, tyczących się uprawy tytoniu (§§ 36 i 45),

11) dokumenty koncesyjne (§ 14) oraz inne decyzje wydawane na skutek podań wyżej wymienionych.

B) następujące podania i świadectwa, wymienione w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1932 r. o koncesjonowanej sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 236):

12) podanie o koncesję na hurtową lub detaliczną sprzedaż wyrobów tytoniowych (§ 4 powołanego rozporządzenia) w szczególności też podanie, przy którem osoba, ubiegająca się o koncesję przedstawia dowody, iż niema przeszkód przeciw dzieleniu koncesji (§ 24),

13) podanie o koncesję na specjalne przedsiębiorstwo sprzedaży wyrobów tytoniowych (§ 35),

14) podanie koncesjonarjusza domowej sprzedaży o zezwolenie na sprzedaż papierosów i cygar wyrobu gdańskiego monopolu i importowanych (§ 11, ustęp trzeci),

15) dokumenty koncesyjne, (zezwolenia) wydawane na skutek podań, wymienionych wyżej pod 12 — 14,

16) podania koncesjonarjuszów, tyczące się sposobu wykonywania sprzedaży wyrobów tytoniowych, n. p. zezwolenia na prowadzenie sprzedaży przez zastępcę (§ 1), zatwierdzenia osoby zastępcy (§ 1), przeniesienia przedsiębiorstwa sprzedaży wyrobów tytoniowych do innego lokalu (§ 3), otworzenia filji (§ 3), odsprzedawania wyrobów tytoniowych przez koncesjonarjusza detalicznego innym koncesjonarjuszom detalicznym (§ 8), zmiany rejonu, wyznaczonego hurtowni (§ 10), sprzedaży na sztuki lub na wagę (§ 13), wysokości rabatu (§ 16) — oraz decyzje, wydawane na skutek takich podań,

17) podanie zawierające zrzeczenie się koncesji, § 28, punkt „d",

18) odwołania (§ 39) w sprawach, wymienionych wyżej pod 12 — 16, oraz od orzeczeń o wygaśnięciu lub cofnięciu koncesji,

C) podania w sprawie dostawy surowców i wyrobów tytoniowych Polskiemu Monopolowi Tytoniowemu — w szczególności:

19) podania o informacje w sprawie tych dostaw,

20) oferty na dostawę,

21) podania (korespondencje) w sprawach tyczących się sposobu wykonania umów o dostawę (np. terminów dostaw, obliczeń zapłaty, sposobu przekazywania należności pieniężnych, przyjęcia dostaw zakwestjonowanych, zaświadczeń o uszkodzeniu dostawionych towarów),

22) zawiadomienia o transportach surowców i wyrobów tytoniowych, skierowanych do państwowych fabryk lub magazynów tytoniowych,

23) podanie o zezwolenie na przywóz z zagranicy próbek surowców lub wyrobów tytoniowych w celu zaofiarowania Polskiemu Monopolowi Tytoniowemu oraz zezwolenia, wydawane na skutek takich podań (art. 5, punkt „b" i art. 8 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409 oraz § 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 marca 1925 r. o przywozie tytoniu z zagranicy Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 238),

24) podanie, którem dostawca zawiadamia o ustanowieniu zastępcy (pełnomocnika) — jeżeli do podania jest załączone pełnomocnictwo; pełnomocnictwo podlega opłacie w kwocie 5 zł w myśl art. 111 u. o. s.; jeżeli zaś pełnomocnictwo nie jest dołączone, to podanie podlega opłacie w kwocie 5 zł na mocy art. 111 (punkt 2) u. o. s.

D) podania w sprawie wywozu zagranicę przedmiotów monopolu tytoniowego, w szczególności:

25) podania (oferty) o zezwolenie na jednorazowe nabycie partji wyrobów tytoniowych i na wywiezienie ich zagranicę, jak również zezwolenia wydawane na skutek takich ofert,

26) podania o zezwolenie na wywóz zagranicę próbek surowców i wyrobów tytoniowych, jak również na wywóz nieprzyjętych przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego dostaw surowców i wyrobów tytoniowych oraz zezwolenia, wydawane na skutek takich podań,

E) podania w sprawie reklamy, w szczególności:

27) podania (oferty) o umieszczanie reklam na opakowaniach wyrobów tytoniowych, lub wewnątrz opakowań,

28) oferty prasy na umieszczanie artykułów propagandowych.

F) 29) podanie o wydanie zaświadczenia, że pewna osoba pozostaje w stosunkach handlowych z Dyrekcją Polskiego Monopolu Tytoniowego oraz zaświadczenie wydane na skutek takiego podania.

G) 30) podania, tyczące się udzielenia kredytu koncesjonowanym sprzedawcom wyrobów tytoniowych oraz zabezpieczenia pretensyj Polskiego Monopolu Tytoniowego z tytułu tego kredytu — bez względu na to, czy podania tego rodzaju są wnoszone przez koncesjonowanego sprzedawcę, czy przez osobę postronną, która dostarczyła zabezpieczenia za sprzedawcę,

31) podanie koncesjonowanego sprzedawcy wyrobów tytoniowych o wydanie duplikatu w miejsce zniszczonego dokumentu koncesyjnego (określonego wyżej w punkcie 15),

32) duplikat, wydany na skutek podania, wymienionego w punkcie 32.

II. (art. 145 i 154). Opłata stemplowa a) od podania w wysokości 5 zł oraz po 50 gr od każdego załącznika względnie b) od świadectwa (zezwolenia) w wysokości 5 zł ma być uiszczona w sprawach:

1) o zezwolenie na przywóz z zagranicy wyrobów tytoniowych do osobistego użytku (art. 5 punkt „b" i art. 8 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym, Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409 oraz § 1 rozporządzenia Min. Skarbu z dnia 12-go marca 1925 r. o przywozie tytoniu z zagranicy — Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 238),

2) o zezwolenie na tranzyt wyrobów tytoniowych (art. 5, punkt „c" ustawy o monopolu tytoniowym).

III. (art. 145 i 156 punkt 5). Opłaty stemplowe: od podania w wysokości 5 zł oraz po 50 gr od każdego załącznika tudzież w wysokości 40 zł od zezwolenia mają być uiszczone w sprawach o udzielenie koncesji na prawo przewozu tytoniu (art. 5, punkt „c" ustawy o monopolu tytoniowym).

IV. W okólniku Nr. 145 Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego z dnia 21 lipca 1930 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 22, poz. 412; Dz. Urz. P. M. T. Nr. 4, str. 2) kwota 3 zł, wymieniona pod liczbami 2 i 6 (pod literą „a"), zostaje zastąpiona kwotą 5 zł.

V. Okólnik Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego z dnia 2 lipca 1930 r. L. 1901/IX/I (Dz. Urz. P. M. T. Nr. 4) ulega następującym zmianom:

W dziale I wyrazy „(Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570)" zostają zastąpione wyrazami: „(Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr. 41, poz. 413)".

W działach II, III, IV, VI (w ustępach: pierwszym i drugim) oraz VII (w ustępie drugim) kwotę 3 zł zastępuje się kwotą 5 zł.

SPRAWY OSOBOWE

364.

ROZPORZĄDZENIE MINISTERSTWA SKARBU

z dnia 27 września 1932 r.

L. D. III. 12134/1/32

w sprawie dodatku ekonomicznego na dzieci ponad 18 lat.

Do

Kancelarji Cywilnej Prezydenta R. P., Biura Sejmu i Senatu, Najwyższej Izby Kontroli, Prezydjum Rady Ministrów i wszystkich Ministerstw.

Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów i Ministerstwem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego wyjaśnia, co następuje:

Przez słowa: „uczęszczają do szkół publicznych", użyte w art. 4 ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116, poz. 924), oraz w art. 5 ustawy z dnia 5 grudnia 1923 r. o uposażeniu sędziów i prokuratorów (Dz. U. R. P. Nr. 134, poz. 1107) należy rozumieć nietylko faktyczne uczęszczanie do szkół państwowych, publicznych i szkół prywatnych z uprawnieniami szkół państwowych (pu-

blicznych), lecz także pobieranie nauki w szkołach prywatnych, nieposiadających uprawnień szkół państwowych (publicznych), jak również kształcenia się w domu z tem jednakże zastrzeżeniem, że nauka ta odbywać się będzie podług systemu i programu szkół państwowych (publicznych). Okoliczność, że nauka dziecka odpowiada wspomnianym wymogom, winna być w odpowiedni sposób wykazana przez osobę uprawnioną do pobierania dodatku ekonomicznego. Wykazanie to może nastąpić drogą np. składania odpowiednich egzaminów wstępnych, końcowych, lub nawet częściowych.

Przez szkoły publiczne w rozumieniu powołanych przepisów rozumieć należy wszystkie szkoły państwowe, publiczne szkoły powszechne, wydziałowe i dokształcające, oraz wszystkie legalnie istniejące szkoły prywatne wszelkich kategoryj, stopni i typów. Co do legalności istnienia szkół prywatnych miarodajne są, o ile chodzi o obecne przepisy, postanowienia ustawy z dnia 11 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 33, poz. 342).

Równocześnie uchyla się wyjaśnienie, podane okólnikiem Prezydjum Rady Ministrów z dnia 25 kwietnia 1929 r. L. 7853 w sprawie określenia pojęcia szkoły publicznej, jak również ewentualne inne wyjaśnienia, dotyczące omówionej wyżej sprawy.

Podając powyższe do wiadomości, Ministerstwo Skarbu uprasza o wydanie dalszych zarządzeń.

365.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.

z dnia 5 października 1932 r.
L. 5871/I/2/32

w sprawie zwrotu opłat szkolnych.

Do

Fabryk i Zakładów P. M. T.

Ministerstwo Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego podało do wiadomości, że na okres roku szkolnego 1932/33 funkcjonarjusze państwowi nie będą zwolnienie od obowiązku przedstawiania zaświadczeń o braku wolnych miejsc w szkołach państwowych (punkt 11 okólnika Pana Prezesa Rady Ministrów z dnia 4.IX.1925 L. 14604).

W związku z tem Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego poleca Fabrykom i Zakładom powiadomić podległy personel, że do podań o zwrot opłat szkolnych za rok szkolny 1932/33 należy dołączać, jak w poprzednich latach, oprócz zaświadczeń szkół prywatnych, w których nauka upoważnia do zwrotu opłat szkolnych, zaświadczenie stwierdzające, że dziecko funkcjonarjusza nie zostało przyjęte do szkół państwowych z powodu braku wolnego miejsca w danej klasie. Pracownicy, którzy już złożyli podania o zwrot opłat szkolnych, winni dodatkowo przedłożyć zaświadczenia o braku wolnych miejsc w szkołach państwowych.

Za Dyrektora P. M. T.
Szef Działu Ogólnego
(—) *Z. Hartman*

366.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 7 października 1932 r.

w sprawie zmiany niektórych postanowień ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej.

(Dz. U. R. P. z dnia 14 października 1932 r. Nr. 87, poz. 737).

367.

ROZPORZĄDZENIE PREZYDENTA RZECZYPOSPOLITEJ

z dnia 7 października 1932 r.

o organizacji komisyj dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko funkcjonarjuszom państwowym.

(Dz. U. R. P. z dnia 14 października 1932 r. Nr. 87, poz. 738).

368.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.

z dnia 19 października 1932 r.
L. 2526/II/3/32

w sprawie zaliczek na koszty podróży i diety dla urzędników, biorących udział w wykupie tytoniu.

Do

Urzędów Wykupu Tytoniu, Urzędów Wykupu Tytoniu i Państwowych Magazynów wyrobów tytoniowych oraz Państwowych Fabryk wyrobów tytoniowych w Krakowie i w Wodzisławiu.

W związku z przydziałem urzędników do wykupu tytoniu, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zarządza w sprawie wypłaty zaliczek dla tych urzędników na koszty podróży i diety, co następuje:

Urzędnicy monopolowi, przydzieleni do wykupu tytoniu otrzymali częściowe zaliczki na koszty podróży i diety przed wyjazdem w swych zakładach macierzystych. Wysokość tych zaliczek podana jest w ich zarządzeniach delegacyjnych.

O ile chodzi o urzędników skarbowych, delegowanych przez władze skarbowe, to niektórym urzędnikom wypłaciły takie zaliczki Izby Skarbowe z własnych funduszów. Kwoty tych zaliczek będą refundowane Izbom Skarbowym przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Większość jednak urzędników skarbowych nie otrzymała przed swym wyjazdem żadnych zaliczek. Tym ostatnim wypłacą Urzędy (Fabryki) takie zaliczki bezpośrednio po ich zgłoszeniu się do służby. W szczególności należy im zwrócić koszt przejazdu z miejsca ich zamieszkania do miejsca delegacji oraz wypłacić zaliczki na należne diety na okres czternastodniowy, a jeżeli czas ich przydziału jest krótszy niż 14 dni, na cały czas ich delegacji.

Ponadto upoważnia się Urzędy (Fabryki) do wypłaty wszystkim zamiejscowym urzędnikom biorącym udział w wykupie tytoniu i to zarówno monopolowym, jak też skarbowym, dalszych zaliczek na należne im diety. Wypłata ma się odbywać w okresach czternastodniowych. Zaliczki na koszty podróży powrotnej należy wypłacić bezpośrednio przed zwolnieniem ich ze służby.

Rachunki kosztów podróży i diet winni urzędnicy P. M. T. składać po zaopatrzeniu przez kierownika Urzędu (Fabryki) w przepisową klauzulę Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego za każdy miesiąc kalendarzowy w terminie 8 pierwszych dni następnego miesiąca kalendarzowego.

Urzędnicy, nie będący pracownikami Polskiego Monopolu Tytoniowego, składają rachunki kosztów podróży i diet po zaopatrzeniu ich przez kierownika Urzędu (Fabryki) w przepisową klauzulę w powyższych terminach swej przełożonej władzy, która po skontrolowaniu przesyła je Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego do zrealizowania.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zaznacza, że według rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 lipca 1932 r. o uprawie tytoniu (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 623) rzeczoznawcy, wyznaczeni do wykupu tytoniu przez Izby Rolnicze względnie wojewódzkie władze administracji ogólnej, otrzymują z funduszów Polskiego Monopolu Tytoniowego zwrot kosztów podróży i diety tylko na czas tej podróży, obliczone według zasad, stosowanych do urzędników państwowych w VI st. sł. oraz wynagrodzenie w wysokości 20 zł dziennie.

Stosownie do powyższych postanowień Urzędy (Fabryki) zwrócą w formie zaliczki rzeczoznawcom, wyznaczonym do komisyj szacunkowych, bezpośrednio po zgłoszeniu się ich do pełnienia czynności, koszt przejazdu z ich miejsc zamieszkania do stacyj wykupowych oraz wypłacą im zaliczkowo diety za czas tego przejazdu. Ponadto Urzędy (Fabryki) wypłacać będą rzeczoznawcom zaliczki na należne im wynagrodzenie. Zaliczki te wypłacać należy zdołu w okresach, jakie Urzędy (Fabryki) uznają za najdogodniejsze.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zaznacza, że rzeczoznawcom należy się wynagrodzenie również za dni wolne od odbioru tytoniu (niedziele i święta); natomiast nie otrzymują wynagrodzenia, jeżeli w dniach odbioru tytoniu byli nieobecni.

Rachunki kosztów podróży i diet, oraz wynagrodzenia składają rzeczoznawcy za każdy miesiąc kalendarzowy w terminie 8 pierwszych dni następnego miesiąca kalendarzowego na ręce kierownika Urzędu (Fabryki), który po stwierdzeniu przesyła je Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego do zrealizowania.

Omawiane wyżej zaliczki nie mogą w żadnym wypadku przekraczać przypuszczalnych kosztów podróży i należnych diet względnie wynagrodzenia.

Za Dyrektora P. M. T.
Szef Działu Produkcji
(—) *M. Zdrojewski.*

369.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 października 1932 r.

o komisjach dyscyplinarnych i postępowaniu dyscyplinarnem przeciwko funkcjonarjuszom państwowym.

(Dz. U. R. P. z dnia 27 października 1932 r. Nr. 92 poz. 790).

370.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 17 października 1932 r.

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1929 r. o zakładach naukowych i egzaminach szkolnych, wystarczających do osiągnięcia stanowiska urzędniczego w państwowej służbie cywilnej.

(Dz. U. R. P. z dnia 27 października 1932 r. Nr. 92 poz. 791).

SPRAWY ROBOTNICZE

371.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.

z dnia 17 października 1932 r.
L. 4970/I/3/32

w sprawie przedkładania zaświadczeń o braku miejsc w szkołach państwowych.

Do
Państwowej Fabryki Wyrobów Tytoniowych
Warszawa - Dzielna.

W związku z zarządzeniem Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego z dnia 5 października 1932 r. L. 5871/I/2/32 wyjaśnia się, że postanowień powołanego zarządzenia nie należy stosować do robotników Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Za Szefa Działu Ogólnego
w z. Kierownika Biura Robotniczego
(—) *P. Zieliński*

372.

OKÓLNIK D. P. M. T. Nr. 76

z dnia 22 października 1932 r.
L. 4872/I/3/32

w sprawie ilości dni w tygodniu, za które należy wypłacać byłym robotnikom zasiłek dla bezrobotnych.

Do
wszystkich Fabryk i Zakładów Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 4 okólnika Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego Nr. 52 z dnia 9 lipca 1932 r. L. 3217/I/3/32 w sprawie zabezpieczenia robotników na wypadek bezrobocia przewiduje wypłatę zasiłku dla bezrobotnych przez 13 tygodni w roku.

Tydzień zasiłkowy w rozumieniu ustawy obejmuje nie 7, lecz 6 dni, za które należy wypłacać byłym robotnikom zasiłek dla bezrobotnych.

Zarządzenie powyższe wydano w tym celu, że niektóre Fabryki i Zakłady mylnie interpretując § 4 Nr. 52/32, wypłacały dotychczas zasiłek tygodniowy nie za 6 dni, jak to przewiduje ustawa, lecz za 7 dni, narażając w ten sposób Skarb Państwa na nieprzewidziane straty.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 25 października 1932 r.

Nadto Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zawiadamia, iż postanowiła zaniechać dochodzenia zwrotu od bezrobotnych nadpłaconych im sum.

p. o. Dyrektora Polskiego Monopolu Tytoniowego

(—) *E. Łopuszański.*

FABRYKACJA

373.

OKÓLNIK D. P. M. T. Nr. 75.

z dnia 1 października 1932 r.

L. 2753/II/2/32

w sprawie wykresów ciężaru papierosów.

Do

wszystkich Państwowych Fabryk Wyrobów Tytoniowych z wyjątkiem Bydgoszczy, Kościana i Wodzisławia.

Wobec zebrania dostatecznego materjału do badań nad ciężarem papierosów, jak również i wahań wagi tychże w zależności od typu maszyn papierosowych, uznając za konieczne odciążenie Działów Fabrykacji z prac statystyczno-kancelaryjnych, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego postanawia znieść prowadzenie i przedkładanie wykresów ciężaru papierosów, zarządzonych okólnikami Nr. 120 z dnia 17.XI.1931 r. L. 3600/II/F/31 i Nr. 14 z dnia 12.II.1932 r. L. 346/II/2/32.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października, przedmiotowe więc wykresy należy przedłożyć po raz ostatni na II kwartał b. r.

Za Dyrektora P. M. T.

Szef Działu Produkcji

(—) *M. Zdrojewski.*

374.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.

z dnia 13 października 1932 r.

L. 2988/II/2/32

w sprawie metody pracy w fabrykach cygarowych.

Do

Państwowych Fabryk Wyrobów Tytoniowych w Bydgoszczy, Kościanie i Wodzisławiu.

Jakkolwiek system fabrykacyjny na poszczególnych oddziałach fabryk cygarowych nie odbiega od ogólnych zasad przyjętych w przemyśle tytoniowym, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego, zdając sobie sprawę z pewnych odchyleń wynikających z warunków lokalnych, w jakich fabryki cygarowe pracowały w pierwszych latach po przejęciu, ustala niniejszem zarządzeniem metody pracy, które stosować należy z dniem 1 listopada 1932 r. W wypadku, gdyby Fabryki nie posiadały obecnie potrzebnych artykułów pomocniczych, jak np. hord i t. p., należy zgłosić odpowiednie zapotrzebowanie do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego i po otrzymaniu tychże zastosować w praktyce w sposób niżej ustalony.

Przyrządzalnia.

Temperatura wody do moczenia winna wynosić od 14 do 20° C, zależnie od gatunków i rodzaju przerabianego surowca.

Pokrywa.

1) Moczenie pokryw wysoko-gatunkowych winno odbywać się przez naturalne naciąganie wilgocią od warstwy piasku sposobem układania materjału na dostatecznie gęstej siatce sznurowej celem zabezpieczenia przed zanieczyszczeniem; inne gatunki pokrywy moczy się normalnie przez zwilżanie wodą. Materjał pokrywowy zmoczony i uwolniony z łyczka układa się w skrzyniach równolegle warstwami naprzemian, t. j. by wierzchołki liści jednej warstwy nakrywały ogonki liści warstwy drugiej; w skrzyniach układa się pokrywę tylko jednej marki.

2) Sortowanie i żyłowanie pokrywy stanowi czynność jednej i tej samej robotnicy.

3) Liście pokrywy na cygara do grupy VII włącznie gładzi się pojedyńczo; na cygara od grupy VIII-ej wdół gładzi się po kilka listków (około 5 sztuk) zależnie od materjału.

Liści na Cigarillos i Garcia nie gładzi się.

4) Po wygładzeniu układa się pokrywę równolegle w skrzyniach manipulacyjnych i nakrywa się dwiema płachtami — wewnętrzną suchą i zewnętrzną mokrą.

Zawijacz.

1) Moczenie zawijacza winno odbywać się normalnie, t. j. przez zanurzenie w wodzie; uwolniony z łyczka układa się w skrzyniach luźno i w/g. marek, podobnie, jak pokrywę.

2) Żyłuje się i sortuje zawijacz w/g wielkości na trzy zasadnicze grupy z uwzględnieniem jakości surowca; przy surowcach o delikatnym nerwie głównym żyłuje się tylko grubszą część nerwu do około 2/3 jego długości, zostawiając blaszki liścia w górnej części nierozłączone.

3) Z zawijacza materjał nadający się na pokrywę należy wysortować.

Wkładki.

1) Nawilżanie odbywa się przez zanurzenie całych papusz; materjał żyłuje się i sortuje w/g przeznaczenia.

2) Materjał o strukturze grubszej, niewchłaniający przy jednorazowym zabiegu dostatecznej ilości wody, można zwilżać powtórnie. Czas nawilżania wynosi normalnie 24 godzin z tem, że przy surowcach mało chłonnych wynosić może do 48 godzin.

3) Materjał wkładkowy wyżyłowany i wysor-

towany odbiera personel dozorczy — odebrany już zabiera i odnosi do suszni obsługa suszni.

4) Wkładki przednie i średnie układa się na hordach w suszni równolegle, gorsze luźno; identyczne układanie ma miejsce przy pakowaniu w skrzynie. Manipulacja w moczarni odbywa się w temperaturze pokojowej i nasyceniu powietrza do 90% — w przyrządzalni również w temperaturze normalnej i nasyceniu 75%, temperatura zaś suszni winna wynosić normalnie 28° C — maximum 30° C.

Wyrób cygar.

1) Sposób formowania kukiełek i oprzędzania — jednolity we wszystkich fabrykach — pozostaje bez zmiany.

2) Robotnice kukiełczarki winny przykrawać zawijacz wyłącznie nożem; samo formowanie kukiełki odbywać się winno bez pomocy dodatkowych podkładów zawijacza, które dopuszczalne są tylko w celu zakrycia uszkodzonej blaszki liścia i wzmocnienia liścia wyjątkowo delikatnego i słabego. Waga kukiełek winna być systematycznie sprawdzana z zapisaniem wyniku przeważania w podręcznej książce — podobnie jak waga cygar oprzędzonych — a to dla kontroli, celem usunięcia możliwych usterek natychmiast jeszcze przed użyciem kukiełki.

Końce kukiełek mogą wystawać z formy na długość około 1 cm.

3) Kontrola ilości odbieranych od robotnic i wydawanych robotnicom kukiełek jest o zasadniczem znaczeniu i, jako taka, winna być prowadzona specjalnemi znaczkami z oddzielnym numerem dla każdej robotnicy w sposób następujący:

a) kukiełczarka za każde oddane 100 sztuk kukiełek otrzymuje jeden znaczek ze swoim numerem, z końcem dnia pracy ilość zebranych znaczków robotnica podaje głośno dozorczyni(cy), która odnotuje ją w książce dziennej, a druga dozorczyni równocześnie odbiera i przelicza znaczki, notując ilość w książeczce robotniczej.

Jednakowa ilość znaczków dla każdej robotnicy umieszczona z końcem dnia na tablicy zapobiega ew. nadużyciom ze znaczkami.

b) prządka na początku dekady otrzymuje 10 znaczków i za każde odebrane 100 sztuk kukiełek oddaje jeden znaczek. Po wyczerpaniu 10 znaczków otrzymuje w miarę potrzeby następne; z końcem dekady zwraca niewykorzystane znaczki, a dozorczyni porównuje łączną ilość wykorzystanych znaczków z ilością oddanych cygar, uwidocznioną w książeczce robotnicy.

4) Zrobione w ciągu dnia cygara robotnica układa i oddaje dozorowi na hordach; tylko na hordach oddawane cygara dają możność bezpośredniego sprawdzenia jakości wykonanej pracy i natychmiastowego ustalenia źródła i powodu ew. nieodpowiedniej pokrywy.

5) Dzienną produkcję oddaje się na hordach do pakowalni za pokwitowaniem odbioru w książce wyłącznie na ten cel przeznaczonej.

Pakowalnia A.

Pomijając względy estetyczne, dotychczasowa różnorodność w szczegółach opakowania wyrobów zezwalała niejednokrotnie konsumentom rozpoznawać różne fabryki produkujące, co przy specyficznych upodobaniach powodowało żądania sprzedaży wyrobów np. o pewnej wielkości i kształcie liter napisu „Claro-Colorado", czy też o takiej lub innej nakrywce papierowej lica cygar i t. p.

Przedewszystkiem jednak, kierując się wymogami fabrykacyjnemi, między innemi — celem zmniejszenia ilości cygar poniszczonych i do powtórnego pokrycia do minimum, należytego wyzyskania pras mechanicznych (pierścionkowanie przed zapakowaniem cygar z blachy w pudełko) i zwiększenia wydajność pracy,—zaleca się następujące unormowanie metod pracy na tym oddziale:

1) Cygara pakowane w pudełka dzieli się na 3 grupy sortowania, t. j. jasne, średnie i ciemne; każdą z tych 3-ch grup sortuje się na 4 kolory, t. j. zielony, czerwony, brunatny i płowy. Z wysortowanych 4 kolorów różniczkuje się każdy z nich na 6 odcieni, oznaczając numerami od 0 do 5. Uzyskane w ten sposób odcienie przeznacza się zależnie od koloru pokrywy na claro, colorado-claro i colorado.

Z pozostałych grup cygara pakowane w pudełka, dzieli się również na 3 grupy sortowania, t. j. jasne, średnie i ciemne; każdą z tych 3 grup sortuje się na 4 kolory, t. j. zielony, czerwony, brunatny i płowy.

Z wysortowanych 4 kolorów różniczkuje się każdy z nich na 3 oznaczenia, t. j. claro, colorado-claro i colorado.

2) Cygar pakowanych w kartony nie sortuje się.

3) Cygara do „Ratuszowych" wyłącznie pakują w pudełka same sortowaczki; cygara grup niższych pakują w pudełka oddzielne robotnice.

4) Cygara prasowane w prasach mechanicznych, pierścionkuje się w momencie przed przełożeniem cygar z blach do pudełka.

5) Cygara do grupy trzeciej włącznie prasuje się w prasach ręcznych, cygara grup niższych — w blachach.

6) W celach kontrolnych pudełka zapakowane przez oddzielne robotnice, a nie sortowaczki (jak w punkcie 3) oznacza się w ten sposób, że w pudełku wewnątrz na prawej krótszej ściance umieszcza się szyfrę sortowaczki, a Nr. kontrolny umieszcza się normalnie, lecz oznaczać on będzie robotnicę - pakowaczkę.

7) Między warstwami cygar pierścionkowanych umieszcza się w pudełku na wysokości linji pierścionków papierowy pasek szerokości pierścionka w kolorze, jak koszulka.

8) Na warstwie licowej cygar w pudełkach bez etykiet umieszcza się papier żółty o powierzchni lica; również tego koloru pasek umieszcza się między warstwami cygar pierścionkowanych w pudełkach bez etykiet.

9) Cygara kartonowe prasuje się w prasach mechanicznych lub w skrzynkach warstwami z wiązek à 25 sztuk, przekładanemi tekturą sztywną. W celu zabezpieczenia cygar przed uszkodzeniem podkłada się skrawki papieru pod zakończenie wiązania taśmą żółtą, również w tym celu przegradza się papierem szarym odpowiedniej wielkości miejsce, gdzie schodzą się zakończenia ustnikowe cygar pojedyńczych wiązek, o ile zakończenia te są ostre.

Temperatura suszni cygar winna wynosić 20 do 22° C, nasycenie powietrza normalne.

Pakowalnia B.

Do czynności oddziału należy: kontrola wyrobu przed ostatecznem zamknięciem pudełka, wysortowanie cygar uszkodzonych, włożenie skrawka tektury falistej dla ochrony końców ustnikowych, definitywne zamknięcie pudełka, nałożenie etykiet zewnętrznych i zapakowanie pudełek w skrzynie.

Etykiety tłoczone podkleja się przy pomocy maszynki dekstryną, inne etykiety klejem skrobiowym białym.

p. o. Dyrektora Polskiego Monopolu Tytoniowego
(—) *E. Łopuszański*

375.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.

z dnia 19 października 1932 r.
L. 3032/II/2/32
w sprawie sortowania surowca.

Do
Państwowej Fabryki Wyrobów Tytoniowych w Krakowie, Łodzi, Monasterzyskach, Poznaniu — Wojskowa, Radomiu, Warszawie — Dzielna, Warszawie — Kaliska, Wilnie i Winnikach.

Celem utrzymania jakości wyrobów na odpowiednim poziomie Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego wydała w swoim czasie obecnie zaś przypomina postanowienia, zawarte w zarządzeniu z dnia 24.I. 1931 r. L. 192/II/F/31 (okólnik Nr. 17), a w szczególności:

Surowiec przeznaczony na wyroby specjalne i I grupy podlega sortowaniu przez rozdzielenie od siebie poszczególnych liści oraz wybraniu materjału odpowiedniego na dany wyrób. Liście nienadające się na dany gatunek winny być wydzielone i zależnie od swoich cech, względnie jakości, odpowiednio klasyfikowane przez kierownika przyrządzalni lub zdeklasyfikowane do niższych grup wyrobów.

Surowiec przeznaczony na niższe grupy (II — VI) winien być przed odważeniem go do przyrządzalni dokładnie zbadany przez urzędnika fabrykacyjnego pod względem zdrowotności, jakości, wymaganych cech charakterystycznych i t. p. W razie stwierdzenia w surowcu doważanym do przyrządzalni uszkodzenia materjału, zapleśnienia, zamoczenia, zatęchnięcia, należy odnośny materjał oddać przed odważeniem go do przeróbki do t. zw. czyszczenia materjału.

Rzecz prosta, że uwagi podane wyżej dotyczą również surowca, przeznaczonego na wyroby specjalne i I grupy.

Bele manipulowane w Tonga, które bardzo często są przytęchłe — co jednak daje się usunąć przez przewietrzenie — należy starać się na klika dni przed przeróbką rozbić na cienkie warstwy, aby przez umożliwienie dopływu powietrza usunąć niepożądany zapach.

Za Dyrektora P. M. T.
Szef Działu Produkcji.
(—) *M. Zdrojewski,*

ORGANIZACJA SPRZEDAŻY.

376.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.

z dnia 21 października 1932 r.
L. 4600/IV/1/32
w sprawie instrukcji o prowadzeniu sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, wszystkich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych oraz wszystkich Zakładów Sprzedaży P. M. T.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego przesyła w załączeniu instrukcję z dnia 21 października 1932 r. L. 4600/IV/1/32 o prowadzeniu sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Instrukcję tę, po wydaniu w nakładzie książkowym, otrzymają wszyscy koncesjonowani sprzedawcy wyrobów tytoniowych. W tym celu Urzędy Skarbowe Akcyz i Monopolów Państwowych ustalą ilość potrzebnych egzemplarzy dla rozdziału w swych okręgach i zgłoszą zamówienie do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego. Jednocześnie Urzędy zamówią odpowiednią ilość egzemplarzy dla podległych organów Kontroli Skarbowej.

Za Dyrektora P. M. T.
Wice-Dyrektor Handlowy.
(—) *St. Rościszewski,*

INSTRUKCJA DYREKCJI POLSKIEGO MONOPOLU TYTONIOWEGO.

z dnia 21-go października 1932 r.
o prowadzeniu sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Na podstawie § 19, p. h. i j. rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31-go marca 1932 r. o koncesjonowanej sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 266) zarządza się, co następuje:

O zastępcach i personelu koncesjonarjuszów.

§ 1. Koncesjonarjusze z reguły obowiązani są do osobistego prowadzenia przedsiębiorstwa, t. j. do sprawowania jego zarządu i do stałej w niem obecności w godzinach, kiedy przedsiębiorstwo jest czynne.

§ 2. Koncesjonarjusze są całkowicie odpowiedzialni za czynności, zatrudnionych w przedsiębiorstwie zastępców oraz pomocniczego personelu.

§ 3. W przypadkach, kiedy osobiste prowadzenie przedsiębiorstwa byłoby dla koncesjonarjusza niemożliwe, władza, która udzieliła mu koncesji, może zezwolić na poruczenie prowadzenia przedsiębiorstwa zastępcy koncesjonarjusza.

§ 4. Zastępstwo może być ustanowione na czas nieograniczony, bądź też na określony okres czasu, a to zależnie od charakteru przeszkód, uniemożliwiających koncesjonarjuszowi osobiste prowadzenie przedsiębiorstwa.

§ 5. Jeżeli koncesjonarjuszem jest osoba pra-

wna, uzyskanie zezwolenia na ustanowienie zastępstwa jest konieczne tylko w przypadkach, kiedy prowadzenie przedsiębiorstwa ma być poruczone osobom innym, niż te, które na podstawie wpisów do rejestru handlowego, spółdzielni, bądź stowarzyszeń są uprawnione do zarządu majątkiem koncesjonarjusza.

§ 6. Zastępcą koncesjonarjusza może być tylko osoba, dająca gwarancję należytego prowadzenia przedsiębiorstwa oraz, co do której nie zachodzą przeszkody, wynikające z postanowień § 23 rozporządzenia.

§ 7. W celu ustanowienia zastępcy koncesjonarjusz powinien złożyć władzy, która udzieliła mu koncesji, odpowiednie podanie, wymieniając w niem:

a) powody, dla których zastępstwo ma być ustanowione,
b) czas trwania zastępstwa,
c) nazwisko, imię, wiek, zawód i miejsce zamieszkania kandydata na zastępcę.

Jeżeli ubiegającym się o uzyskanie zezwolenia na ustanowienie zastępstwa jest osoba prawna, dane wyżej pod a) wymienione nie są wymagane.

§ 8. Po zgodzeniu się przez władzę na ustanowienie zastępcy i na osobę kandydata na zastępcę, władza zawiadamia o tem koncesjonarjusza oraz właściwe dla koncesjonarjusza miejsce poboru wyrobów tytoniowych. Równocześnie władza żąda od koncesjonarjusza nadesłania jej do wglądu notarjalnie bądź sądownie zaświadczonego pełnomocnictwa (wraz z jego odpisem) dla zastępcy na prowadzenie przedsiębiorstwa.

§ 9. Po otrzymaniu pełnomocnictwa, władza czyni o zatwierdzeniu zastępcy odpowiednią adnotację na pełnomocnictwie i zwraca je zastępcy koncesjonarjusza, zatrzymując u siebie uwierzytelniony odpis pełnomocnictwa.

§ 10. Koncesjonarjusz, któremu władza zezwoliła na prowadzenie przedsiębiorstwa przez zastępcę, powinien zawiadomić ją o każdej zmianie swego zamieszkania.

§ 11. Odmawiając udzielenia zezwolenia na prowadzenie przedsiębiorstwa przez zastępcę, bądź uznając pełnomocnictwo, wydane przez koncesjonarjusza jego zastąpcy, za niewystarczające, władza powinna zawiadomić o tem koncesjonarjusza.

§ 12. Poruczenie prowadzenia przedsiębiorstwa przez koncesjonarjusza bez zezwolenia na czas chwilowej nieobecności, z powodu choroby, wyjazdu, interesów osobistych i t. p. jednemu z członków rodziny, żyjących z nim we wspólnem gospodarstwie domowem, nie będzie uważane za prowadzenie przedsiębiorstwa przez osobę do tego nie uprawnioną, jeżeli nieobecność koncesjonarjusza nie trwa dłużej niż 7 dni.

§ 13. Koncesjonarjusz, będący osobą prawną, powinien zawiadamiać władzę, która udzieliła koncesji, o każdej zmianie wpisów w rejestrze, składając jej nowy wyciąg z rejestru.

§ 14. Władza, po otrzymaniu zawiadomienia o zmianach rejestru, zawiadamia o nich właściwe dla koncesjonarjusza miejsce poboru wyrobów tytoniowych.

§ 15. Koncesjonarjusze oraz ich zastępcy i cały personel przedsiębiorstwa powinni traktować jego odbiorców uprzejmie, obsługiwać ich z reguły w kolejności przybycia, uwzględniać słuszne ich życzenia i zażalenia, dotyczące jakości wyrobów tytoniowych, ich opakowania, jakoteż sposobu prowadzenia sprzedaży.

§ 16. Kiedy życzenia i zażalenia wielokrotnie są powtarzane przez wielu odbiorców, a dotyczą działalności Polskiego Monopolu Tytoniowego, koncesjonarjusze oraz ich zastępcy powinni zawiadamiać o tem Dyrekcję monopolu.

§ 17. Delegowane przez władze Polskiego Monopolu Tytoniowego lub przez nadzorcze władze skarbowe osoby, upoważnione są do kontrolowania przedsiębiorstwa, jego ksiąg, zapasów i dokumentów.

§ 18. Koncesjonarjusze oraz ich zastępcy i cały personel przedsiębiorstwa obowiązani są zachowywać się z uprzejmością i należnym szacunkiem w stosunku do władz i osób, pełniących funkcje nadzorcze.

Popieranie przez koncesjonarjuszów interesów Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 19. Koncesjonarjusze oraz ich zastępcy powinni dążyć do stałego zwiększania zbytu wyrobów tytoniowych.

§ 20. Koncesjonarjusze oraz ich zastępcy obowiązani są zawiadamiać najbliższe władze skarbowe (urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych, kontrolę skarbową), bądź Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego o wszelkich wiadomych im wypadkach pogwałcenia przepisów o monopolu tytoniowym, a w szczególności:

a) o sprzedaży bądź przechowywaniu wyrobów tytoniowych przez osoby do tego nieuprawnione,
b) o każdym wypadku poboru wyrobów tytoniowych przez innego koncesjonarjusza nie we właściwem dla niego miejscu poboru,
c) o nielegalnem posiadaniu lub o sprzedaży wyrobów tytoniowych, wprowadzonych do obiegu nie przez Polski Monopol Tytoniowy, jak np. przemyconych z zagranicy, pochodzących z nielegalnej uprawy tytoniu, wyprodukowanych z tytoniu nielegalnie z koncesjonowanej plantacji pobranego i t. p.

§ 21. W przedsiębiorstwach wzbroniona jest sprzedaż wyrobów tytoniowych, niezaopatrzonych znakiem Polskiego Monopolu Tytoniowego (sygnetką, lub etykietą, o ile to dotyczy własnych wyrobów, bądź banderolą, o ile to dotyczy wyrobów importowanych i wyrobów gdańskiego monopolu tytoniowego), nawet, gdyby wyroby takie były nabyte we właściwem miejscu poboru. W tym ostatnim przypadku wyroby powinny być zwrócone do miejsca poboru, które obowiązane jest wydać w zamian takież wyroby należycie opakowane.

§ 22. Wyroby tytoniowe powinny być sprzedawane w takim stanie, w jakim otrzymano je w miejscu poboru. Wszelkiego rodzaju przerabianie lub przyrządzanie wyrobów w celu sprzedaży, jak np. dodawanie obcych składników, sporządzanie mieszanin różnych gatunków tytoniu, bądź tabaki jest wzbronione.

Zapasy wyrobów tytoniowych.

§ 23. Przedsiębiorstwa powinny stale utrzymywać na składzie zapas pokupnych w danej miejscowości wyrobów tytoniowych w ilości, wystarczającej do zupełnego pokrycia zapotrzebowania odbiorców.

Zapas ten we wszystkich przedsiębiorstwach (hurtowych i detalicznych) nie może być mniejszy niż wynosi przeciętny:

a) 2-dniowy zbyt wyrobów tytoniowych danego przedsiębiorstwa, jeżeli znajduje się ono w tem samem osiedlu, co miejsce poboru;
b) 4-dniowy w okresie od 1-go kwietnia do 30-go września i 5-dniowy w okresie od 1-go października do 31-go marca każdego roku zbyt wyrobów tytoniowych danego przedsiębiorstwa, jeżeli znajduje się ono w innem osiedlu, niż miejsce poboru.

Przepisy niniejszego paragrafu nie mają zastosowania do wyrobów tytoniowych zagranicznych i gdańskich oraz t. zw. „kolekcji papierosów"; wyrobów tych nie wlicza się do zapasu minimalnego.

§ 24. Dla przedsiębiorstw, znajdujących się w miejscowościach narażonych na perjodycznie powtarzające się w pewnych okresach roku przerwy w komunikacji (powodzie, roztopy, zaspy śnieżne), uniemożliwiające należyte zaopatrzenie się przedsiębiorstw w wyroby tytoniowe, urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych mogą podwyższać określoną w § 23 p. b) normę minimalnego zapasu na dany okres roku do wysokości 7-dniowego zbytu.

§ 25. Przeciętny zbyt dzienny oblicza się w wartości pieniężnej, dzieląc wartość wszystkich pobranych w ciągu ubiegłego roku wyrobów tytoniowych przez 300.

Dla przedsiębiorstw, mających większe obroty w pewnych okresach roku, np. w sezonach zdrojowych, letniskowych, w czasie perjodycznych wystaw i t. p., minimalny zapas ustala się na te okresy, nie na podstawie wartości rocznego poboru, lecz na podstawie poboru, dokonanego w poprzednim roku w tym samym sezonowym okresie.

§ 26. Urzędy skarbowe akcyz i monopolów państwowych, stosując się do przepisów §§ 23 — 25, będą ustalały po upływie każdego roku minimalny zapas wyrobów tytoniowych, jakie każde z przedsiębiorstw będzie obowiązane stale utrzymywać na składzie.

Wysokość ustalonego zapasu urzędy te będą notowały w zapisku rewizyjnym (§§ 67 i 100).

Do czasu nowego ustalenia przez właściwe urzędy minimalnego zapasu, przedsiębiorstwa obowiązane są posiadać zapas wyrobów tytoniowych nie mniejszy od ustalonego na rok ubiegły.

§ 27. Właściwy urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych może nakazać poszczególnym przedsiębiorstwom utrzymywanie na składzie określonego zapasu pewnych gatunków wyrobów tytoniowych, których przedsiębiorstwa te nie posiadają, a które, zdaniem urzędu, są potrzebne. To samo dotyczy nowowprowadzonych gatunków.

Przepisy niniejszego paragrafu mają zastosowanie tylko do wyrobów Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Zwrot zepsutych, uszkodzonych i nieświeżych wyrobów tytoniowych.

§ 28. Koncesjonarjusze względnie ich zastępcy obowiązani są wyłączać ze sprzedaży wszystkie zepsute, uszkodzone bądź nieświeże wyroby tytoniowe fabrykacji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Za wyroby zepsute uważa się wyroby zamoczone, zapleśniałe, zatęchłe i t. p.

Za wyroby uszkodzone uważa się wyroby, które same, bądź których opakowanie uległo mechanicznemu uszkodzeniu, jak np. zgnieceniu, złamaniu, rozerwaniu, nadgryzieniu przez myszy i t. p.

Za wyroby nieświeże uważa się wyroby, których jakość uległa pogorszeniu przez zbyt długie przechowywanie, t. j. takie wyroby, które przekroczyły granicę ich zdatności konserwacyjnej.

§ 29. Należy przyjąć, że wyroby tytoniowe tracą swoją zdatność konserwacyjną po upływie od oznaczonej na bezpośredniem opakowaniu daty wyprodukowania 48 miesięcy dla cygar, 12 miesięcy dla tytoni fajkowych i przędzonych (skrętków), 9 miesięcy dla papierosów i tytoni papierosowych, 6 miesięcy dla tabaki, 3 miesięcy dla presówki i 2 miesięcy dla tytoniu do żucia. Przytem miesiąc wyprodukowania nie liczy się.

§ 30. Wyłączone w myśl przepisów § 28 wyroby tytoniowe powinny być przesłane na koszt właściciela do właściwego zakładu sprzedaży z wykazem zwróconych wyrobów oraz z dokładnem, o ile to dotyczy wyrobów zepsutych lub uszkodzonych, podaniem przyczyn, które spowodowały zepsucie lub uszkodzenie oraz czasu i okoliczności, w jakich one nastąpiły.

§ 31. Zakład sprzedaży po otrzymaniu wyłączonych ze sprzedaży wyrobów tytoniowych zawiadamia ich właściciela o otrzymaniu wyrobów i określa w tem zawiadomieniu ich dyskwalifikację (zepsucie lub uszkodzenie, bądź utrata zdatności konserwacyjnej) oraz ustala wysokość należności za zwrócone wyroby tytoniowe w myśl § 19 pkt. e) rozporządzenia.

§ 32. Należność za zwrócone wyroby tytoniowe zostaje koncesjonarjuszowi wyrównana w towarze przez zakład sprzedaży (bezpośrednio lub za pośrednictwem hurtowni) lub zarachowana na poczet dalszych poborów towaru, bądź wypłacona w gotówce przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 33. Zwrot wyrobów wyłączonych ze sprzedaży powinien być wpisany do księgi składowej (§ 68) względnie poborowej (§ 97) przez odpisanie ich z przychodu.

Lokal hurtowni tytoniowej.

§ 34. Lokal hurtowni i filji hurtowni powinien być łatwo dostępny i, w miarę możności, położony na parterze. Ma on być przytem tak obszerny, aby wystarczał na należyte ułożenie towaru i, aby wydawanie towaru odbiorcom mogło się swobodnie odbywać.

§ 35. Izby składowe powinny być suche, przewiewne i posiadać znajdującą się w dobrym stanie podłogę drewnianą lub kamienną (betonową, kost-

kową i t. p.). W celu należytej izolacji łatwo nasiąkających wilgocią wyrobów tytoniowych należy w izbach z kamienną podłogą układać je na drewnianych podkładach.

§ 36. Do przechowywania wyrobów tytoniowych, z wyjątkiem tytoniu do żucia, nie wolno używać izb piwniczych.

§ 37. Podłogi, ściany, sufity i całe urządzenie hurtowni należy stale utrzymywać w czystości. W izbach składowych nie powinny znajdować się poza wyrobami tytoniowemi żadne inne towary, ani przedmioty o szkodliwym dla wyrobów tytoniowych zapachu, jak np. mydło, śledzie, wyroby skórzane, kiszona kapusta i t. p.

§ 38. Izby składowe hurtowni nie mogą znajdować się w pobliżu kuchen, stajen, ustępów, gnojówek i innych miejsc, z których unoszą się szkodliwe lub cuchnące wyziewy.

Przechowywanie wyrobów tytoniowych w hurtowniach.

§ 39. Wyroby tytoniowe, przeznaczone do hurtowej sprzedaży, wolno przechowywać wyłącznie w lokalu hurtowni lub jej filji.

§ 40. Poszczególne rodzaje wyrobów tytoniowych wymagają właściwego im sposobu przechowywania zgodnie z poniższemi zasadami, do których należy stosować się w miarę, jak na to pozwalają rozmiar i charakter lokalu:

a) Tabaka, tytonie krajane niższego gatunku, jak kresowy, machorka i skrętki lub presówka oraz tytoń do żucia, wymagają suchego, chłodnego, łatwo dającego się przewietrzać lokalu. Wyroby te mogą być umieszczane wspólnie w jednej izbie, należy je jednak układać każdy osobno.

b) Przednie tytonie do palenia i papierosy wymagają zupełnie suchego, dającego się przewietrzać, chłodnego, nieogrzanego lokalu. Wyroby te należy również, w razie przechowywania ich we wspólnym lokalu, układać każdy osobno.

c) Cygara wymagają zupełnie suchego, dającego się przewietrzać i ciepłego lokalu. Należy dążyć do utrzymania w składach cygar równej temperatury, nie spadającej nawet w zimie poniżej 10° C.

d) Ekstrakt tytoniowy w puszkach należy przechowywać w miejscu suchem i chłodnem, w temperaturze nie niższej jednak od 0° C. i w odosobnieniu od innych wyrobów. Puszek z ekstraktem nie wolno otwierać lub pozbawiać fabrycznego zamknięcia.

Przy przechowywaniu wyrobów tytoniowych na składzie baczyć należy, aby nie były wystawione na bezpośrednie działanie promieni słonecznych lub ciepła, promieniującego z instalacji do ogrzewania lokalu.

§ 41. Wyroby, wyjęte ze skrzyń lub worków, powinny być układane w drewnianych szafach lub na półkach. Półki powinny być zabezpieczone od strony ściany drewnianą osłoną. Wyroby tytoniowe należy układać w szafach lub na półkach (dzieląc je na grupy, wymagające tych samych przy przechowywaniu warunków, podanych w § 40, w obrębie grup zaś porządkując wyroby w sposób przejrzysty według poszczególnych gatunków). Worki z paczkami tytoniu krajanego mogą być układane w warstwy, najwyżej po 8 worków jeden na drugim, worki zaś ze skrętkami — najwyżej po 5 worków jeden na drugim.

Otwieranie w hurtowni bezpośrednich opakowań (kasetek, pudełek, paczek), zawierających wyroby tytoniowe, z wyjątkiem cygar w opakowaniach po 100 sztuk, jest wzbronione.

Pobór wyrobów tytoniowych przez hurtownie.

§ 42. Hurtownik pobiera wyroby tytoniowe wyłącznie w wyznaczonym mu zakładzie sprzedaży wyrobów tytoniowych. W wyjątkowych wypadkach hurtownia może zakupić wyroby tytoniowe, będące w posiadaniu innej likwidującej się hurtowni (§ 20 rozporządzenia). Każdy inny sposób pobierania wyrobów tytoniowych jest wzbroniony.

§ 43. W celu dokonania poboru wyrobów tytoniowych hurtownik wypełnia na urzędowych formularzach dwa jednobrzmiące zamówienia, w sposób wskazany przez rubryki formularza. Formularze należy kupować za gotówkę w miejscu poboru po ustalonej przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego cenie.

Oba egzemplarze zamówienia mają być zaopatrzone kolejnym numerem (począwszy od Nr. 1 w każdym roku budżetowym) i własnoręcznie podpisane przez koncesjonarjusza lub jego zastępcę. Zamówienie powinno być napisane wyraźnie i czytelnie atramentem, ołówkiem chemicznym lub pismem maszynowem; niezbędne poprawki muszą być dokonane wyraźnie (przez przekreślenie dawnego tekstu i nadpisanie nowego) i omówione w uwadze osobno podpisanej.

Egzemplarze zamówień zepsute lub niezdatne do użytku należy zniszczyć.

Wpłata przez hurtowników należności za wyroby tytoniowe.

§ 44. Hurtownicy nabywają wyroby tytoniowe za gotówkę lub na kredyt.

Sposób uzyskania i korzystania z kredytu normują osobne przepisy.

§ 45. Należność za pobrany towar hurtownicy powinni wpłacać do Pocztowej Kasy Oszczędności na rachunek Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego lub właściwego zakładu sprzedaży. Przy wpłatach hurtownicy powinni posługiwać się specjalnemi blankietami, wydawanemi w miejscach poboru za ustaloną przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego opłatą.

§ 46. Jako dowód uskutecznienia wpłaty dołącza się do zamówienia „Potwierdzenie dla wpłacającego", wydane przez urząd pocztowy lub oddział P. K. O. Gdy dołączone do zamówienia „Potwierdzenie dla wpłacającego" nasuwa kierownikowi zakładu sprzedaży jakiekolwiek wątpliwości pod względem swej autentyczności lub wiarogodności, zakład zatrzymuje je, sprawdza natychmiast, czy wpłata rzeczywiście została dokonana i wydaje towar dopiero po stwierdzeniu, że cała oznaczona w potwierdzeniu kwota we właściwym terminie rzeczywiście została wpłacona.

§ 47. Przy dokonywaniu wpłat, jak również przy wszystkich czynnościach, związanych z poborem wyrobów tytoniowych, koncesjonarjusze i osoby

upoważnione przez nich do poboru towaru powinny stosować się do zarządzeń i wskazówek kierownika zakładu sprzedaży, zgodnych z niniejszemi przepisami.

§ 48. Na poczet należności za zamawiane wyroby będą zaliczane kwoty, należące się hurtownikowi od Polskiego Monopolu Tytoniowego, jak np. należności z tytułu zbędnie lub niesłusznie dokonanych wpłat (nadpłaty przy zamówieniach, mylnie obliczony rabat), należności za zwrócone wyroby tytoniowe i t. p. W wypadkach tych hurtownik powinien dołączyć do zamówień wystawione przez właściwe władze zaświadczenia o istnieniu tych należności, o ile zakład nie może ich ustalić na podstawie własnych ksiąg i dokumentów.

§ 49. Z wyjątkiem wypadków, wyraźnie w przepisach przewidzianych, zakładom sprzedaży nie wolno przyjmować od koncesjonarjusza jakichkolwiek należności w gotówce, a Polski Monopol Tytoniowy nie ponosi żadnej odpowiedzialności za wpłaty, dokonane wbrew przepisom niniejszego paragrafu.

Wykonywanie zamówień.

§ 50. Kierownik zakładu sprzedaży, po otrzymaniu zamówienia hurtowni, złożonego osobiście bądź nadesłanego pocztą, oddaje je, po uprzedniem przejrzeniu, właściwemu urzędnikowi do sprawdzenia. Zamówienie może, za zgodą odbiorcy, ulec zmianie pod względem ilości, jak i rodzaju zamówionego towaru.

§ 51. Zakład sprzedaży obowiązany jest do sprzedania hurtownikowi każdej ilości zamówionych wyrobów tytoniowych, z wyjątkiem gatunków, wyłączonych ze sprzedaży w danym okręgu. Zakład sprzedaży może jednak, w celu równomiernego zaspokojenia potrzeb wszystkich przydzielonych hurtowni, przeprowadzać rozdział posiadanego zapasu pewnych gatunków w stosunku do poprzednich poborów hurtowni, jeśli zapas tych gatunków jest za szczupły do natychmiastowego zaspokojenia całego zapotrzebowania, a uzupełnienie zapasu zakładu sprzedaży nie może nastąpić niezwłocznie.

§ 52. Hurtownik obowiązany jest do pobierania zamówionych wyrobów tytoniowych w oryginalnych zewnętrznych opakowaniach, jeżeli ilość poszczególnego gatunku wynosi więcej, niż połowę zawartości oryginalnego opakowania zewnętrznego (skrzynia, worek). Ilości niedosięgające tej normy może zapakować we własne skrzynie, worki i t. p.

§ 53. W wyniku dokonanego sprawdzenia zamówienia może okazać się nadpłata lub niedobór, które potrąca się lub wyrównywa przy najbliższem zamówieniu. Przy zamówieniach kredytowych niedobór jest wogóle niedopuszczalny, przy gotówkowych zaś nie może przekraczać kwoty 50 zł.

§ 54. Po dokładnem sprawdzeniu w zamówieniu obliczeń, pokrycia należności i udokumentowania tego pokrycia, zamówiony towar przygotowuje się do wydania. Towar może być wydany hurtownikowi lub osobie, przez niego upoważnionej, dopiero po ponownem stwierdzeniu przez urzędnika zakładu sprzedaży, że przygotowane do wydania wyroby tytoniowe odpowiadają zamówieniu. Odbiór towaru powinien być stwierdzony podpisem osoby odbierającej na oryginale zamówienia. Wtórnik zamówienia uzgadnia się z ewentaulnie poprawionym oryginałem (co zostaje stwierdzone przez podpisanie i umieszczenie urzędowej pieczęci) i wręcza się hurtownikowi lub jego zastępcy, albo przesyła się mu pocztą. Na podstawie wtórnika hurtownik lub osoba upoważniona przelicza i odbiera towar.

§ 55. W razie stwierdzenia różnicy między oryginałem a wtórnikiem zamówienia już po odebraniu zamówionego towaru, miarodajny jest oryginał zamówienia lub — w braku tego — zapisy w księgach zakładu sprzedaży.

Jeżeli poboru nie dokonywa sam hurtownik lub jego zastępca, ani inna upoważniona do tego osoba, lecz wyroby zostały wysłane pocztą lub koleją, wówczas okoliczność tę zaznacza się w rubryce zamówienia, przeznaczonej na pokwitowanie z odbioru, a wtórnik zamówienia przesyła się hurtownikowi pocztą.

§ 56. Hurtownik może być obecny przy wydawaniu towaru, ma prawo przeliczyć go, względnie przeważyć i otworzyć oryginalne opakowania zewnętrzne w celu przekonania się o ich zawartości. Żadne reklamacje, zgłoszone po potwierdzeniu odbioru przez hurtownika lub działającego w jego imieniu upoważnionego odbiorcę, nie będą uwzględniane.

§ 57. Przy pocztowych i kolejowych przesyłkach towaru, (przesyłki takie są dokonywane na życzenie, rachunek i ryzyko hurtownika) reklamacje z powodu braków lub uszkodzenia zawartości w nienaruszonych opakowaniach oryginalnych (z nietkniętą etykietą fabryczną) mogą być tylko wtedy uwzględniane, jeżeli niema żadnej wątpliwości, że braki lub uszkodzenia powstały z winy Polskiego Monopolu Tytoniowego, a nie zostały spowodowane przez przedsiębiorstwo przewozowe lub w czasie przewozu (kradzież, zamoczenie, uszkodzenie mechaniczne i t. p.) i jeżeli braki te lub uszkodzenia zostaną stwierdzone protokólarnie przy otwarciu opakowania, dokonanem w obecności organu kontroli skarbowej.

Osoby uprawnione do poboru towaru dla hurtowni.

§ 58. Hurtownicy mogą dokonywać poboru wyrobów tytoniowych bądź osobiście, t. j. gdy do zakładu sprzedaży zgłasza się sam koncesjonarjusz lub jego zastępca, bądź za pośrednictwem osób z personelu hurtowni lub ekspedytorów.

§ 59. Osoby, należące do personelu hurtowni, zgłaszające się do zakładu sprzedaży w celu pobrania towaru, powinny przedstawić pełnomocnictwo bądź do jednorazowego, bądź do stałego odbioru wyrobów tytoniowych. Pełnomocnictwo takie, wystawione przez koncesjonarjusza lub jego zastępcę, powinno być sporządzone lub poświadczone rejentalnie bądź sądownie, albo też zeznane protokólarnie przed kierownikiem zakładu sprzedaży w obecności dwóch świadków.

§ 60. Ekspedytor powinien, stosownie do przepisów art. 5 pkt. c) ustawy z dnia 1-go czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409), uzyskać uprzednio we właściwej izbie skarbowej zezwolenie na przyjmowanie do przesyłki i przewożenia wyrobów tytoniowych, zamówionych

przez hurtownię. Ekspedytor, występujący w imieniu hurtownika, powinien ponadto wykazać się rejentalnem upoważnieniem.

§ 61. Wszelkie pełnomocnictwa do odbioru towaru powinny być w oryginale bądź w uwierzytelnionym odpisie przechowywane w zakładzie sprzedaży.

Dostawa wyrobów tytoniowych do hurtowni.

§ 62. Hurtownicy dostawiają pobrane w zakładzie sprzedaży wyroby tytoniowe do lokalu hurtowni na własny koszt i ryzyko.

§ 63. Osoba, przewożąca zakupiony towar, legitymuje się wtórnikiem zamówienia lub pisemnem upoważnieniem koncesjonarjusza.

§ 64. Odbiorca wyrobów tytoniowych powinien dbać o to, aby, tak przy załadowaniu pobranych wyrobów tytoniowych, jak i w czasie przewozu ich do hurtowni lub też do stacji pocztowej lub kolejowej, wyroby nie zostały uszkodzone lub nie uległy zepsuciu. Służące do przewozu wozy, samochody i t. p. powinny być czysto utrzymane i zaopatrzone w nieprzemakalne osłony (brezenty, plandeki, płachty impregnowane).

§ 65. Rzucanie skrzyń i worków przy załadowaniu i wyładowaniu, deptanie po workach i przymocowywanie ich łańcuchami, a nawet zbyt silne uciskanie ich sznurami, oraz siadanie na workach z tytoniem jest wzbronione. Zabrania się też przewożenia wyrobów tytoniowych razem z takiemi towarami, które mogą wywrzeć szkodliwy wpływ na tytoń.

Odbiorca powinien stosować się do poleceń urzędników zakładu sprzedaży, wydanych zgodnie z niniejszemi przepisami w celu ochrony wyrobów tytoniowych w czasie przewozu.

§ 66. Odbiorcy wyrobów tytoniowych mogą wszelkie swoje zażalenia i życzenia związane z poborem wpisywać do „książki zażaleń", znajdującej się u kierownika zakładu sprzedaży, który obowiązany jest wydać ją na każde żądanie zainteresowanego. Zażalenia lub życzenia kupujących kierownik zakładu przedstawia natychmiast Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego w odpisie wraz z wyjaśnieniem lub opinją.

Księgi rachunkowe i rewizyjne w hurtowniach.

§ 67. Hurtownie tytoniowe, zarówno jak ich filje, obowiązane są prowadzić księgę składową i księgę kontową, a ponadto powinny one przechowywać zapisek rewizyjny, do którego organ nadzorczy wpisuje wyniki przeprowadzonej kontroli lub lustracji przedsiębiorstwa i wydane polecenia.

§ 68. Księga składowa służy do zapisywania przychodu i rozchodu wyrobów tytoniowych.

Pozycje przychodu wpisuje się do księgi po lewej stronie według wtórników dokonanych zamówień (w filjach hurtowni — według zestawień gatunków, wydanych przez hurtownię). Wciągnięcie przychodu do księgi następuje w dniu, w którym towar wpłynął do hurtowni tytoniowej lub jej filji. Każda pozycja przychodu księgi składowej w hurtowni powinna być udowodniona wtórnikiem zamówienia, w filjach zaś zestawieniem gatunków wyrobów tytoniowych, wydanem przez macierzystą hurtownię.

Wyroby tytoniowe, nabyte w innej hurtowni (§ 20 rozporządzenia), zapisuje się do księgi składowej na przychód na podstawie zestawienia tych wyrobów tytoniowych, sporządzonego przez organ kontroli skarbowej.

Po prawej stronie księgi składowej wpisuje się rozchody hurtowni sumarycznie za każdy dzień.

Towar, wydany swej filji, zapisuje hurtownia w księdze składowej na podstawie zestawienia gatunków, jako osobną pozycję rozchodową, w której zarachowuje pełny swój rabat, otrzymany w zakładzie sprzedaży.

§ 69. Księga kontowa służy do zapisywania tranzakcyj z detalistami.

W księdze kontowej hurtownie tytoniowe, zarówno jak ich filje, otwierają dla każdego z detalistów, pobierających wyroby tytoniowe z danej hurtowni, oddzielne konto. Hurtownie, posiadające wspólny rejon, nie mają obowiązku otwierania oddzielnych kont w księdze kontowej dla detalistów, którzy tego wyraźnie od hurtowni nie żądają. Pobory niestałych odbiorców hurtownie takie mają notować na zbiorowe konto, prowadzone w księdze zbiorowej odbiorców.

Jako uzupełnienie księgi kontowej należy prowadzić imienny skorowidz detalistów.

Dla każdej swej filji hurtownia prowadzi odrębne konto.

§ 70. Księgę składową i konta w księdze kontowej hurtownia zamyka w końcu każdego miesiąca. Zamknięcie polega na wprowadzeniu sumy przychodu i rozchodu w księdze składowej oraz sumy poboru każdego detalisty (i swej filji) w księdze kontowej. Po miesięcznem zamknięciu księgi składowej, przenosi się różnicę przychodu z rozchodem (pozostałość) z jednego miesiąca jako pierwszą pozycję do przychodu na następny miesiąc. Zamknięcie miesięczne należy przeprowadzić najdalej do dnia 5-go następnego miesiąca.

§ 71. Hurtownie obowiązane są na każdy rok kalendarzowy założyć nową księgę składową i kontową osobno dla siebie i dla każdej swej filji. Z końcem każdego roku kalendarzowego organa kontroli skarbowej przeprowadzają w hurtowniach inwentaryzację zapasów wyrobów tytoniowych. Zapas wyrobów, uzgodniony z księgą składową i kontową, wpisuje się jako pierwszą pozycję przychodu do nowozałożonej księgi składowej.

§ 72. Księgi składowe i kontowe oraz zapiski rewizyjne mają być paginowane i parafowane przez właściwy organ kontroli skarbowej. Wpisy do powyższych ksiąg, jak również do zestawień gatunków wyrobów tytoniowych, muszą być wyraźne i czytelne; uskutecznia się je tylko atramentem lub chemicznym ołówkiem. Konieczne zmiany i poprawki przeprowadza się tylko w ten sposób, aby przekreślony tekst pierwotny pozostał czytelny. Każdą zmianę lub poprawkę osoba zmieniająca lub poprawiająca potwierdza własnym podpisem.

§ 73. Zakończone i z upływem każdego roku zamknięte księgi, jak również zamówienia i zestawienia wydanych gatunków wyrobów tytoniowych, sprzedawcy wyrobów tytoniowych obowiązani są przechowywać u siebie przez przeciąg 3-ch lat, licząc od daty ich zakończenia, względnie wystawienia.

Hurtownie powinny pośredniczyć w dostarczaniu detalistom książek poborowych (§ 97).

Sprzedaż wyrobów tytoniowych przez hurtowników detalistom.

§ 74. Hurtownie mają prawo i obowiązek sprzedawać wyroby tytoniowe wszystkim przydzielonym do nich detalistom (bezpośrednio lub za pośrednictwem swoich filji).

Hurtownie, mające wspólny rejon z innemi hurtowniami, mają prawo i obowiązek sprzedawać wyroby tytoniowe wszystkim detalistom ze wspólnego rejonu.

Ponadto każda hurtownia ma prawo i obowiązek sprzedawać wyroby tytoniowe statkom, które zatrzymały się w pobliżu hurtowni, i oddziałom wojskowym, przebywającym czasowo na ćwiczeniach w pobliżu hurtowni, o ile zgłaszający się po wyroby tytoniowe dla statku lub oddziału wojskowego wykaże się posiadaną koncesją.

Sprzedaż wyrobów tytoniowych przez hurtownię detalistom z obcego rejonu, z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w poprzednim ustępie, jest wzbroniona.

§ 75. Hurtownie tytoniowe, zarówno jak ich filje, muszą być otwarte w dni powszednie dla obsługi detalistów w czasie ogólnie obowiązujących w danej miejscowości godzin handlu.

§ 76. Hurtownie mogą otwierać filje tylko w obrębie swego rejonu, po uzyskaniu na to zezwolenia i zatwierdzeniu lokalu przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 77. Hurtownie, zarówno jak ich filje, obowiązane są sprzedawać wyroby tytoniowe detalistom po cenie taryfowej, z potrąceniem rabatu, właściwego dla każdego rodzaju przedsiębiorstw detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych.

§ 78. Hurtownie powinny bezwzględnie przestrzegać zasady, aby przy wydawaniu towaru, zwłaszcza gatunków pokupnych, wszyscy odbiorcy byli jednakowo traktowani. Jeżeli hurtownik posiada jednocześnie koncesję na sklep tytoniowy, wówczas dla tego sklepu wolno mu pobrać z własnej hurtowni najwyżej 1/4 część wyrobów tytoniowych w gatunkach, nabytych każdorazowo w zakładzie sprzedaży.

§ 79. Hurtownie tytoniowe, zarówno jak ich filje, powinny wydawać wyroby tytoniowe detalicznym sprzedawcom na miejscu w lokalu hurtowni, mogą też przesyłać je koleją, pocztą i t. p.

§ 80. Legitymacją, uprawniającą do poboru przy odbiorze wyrobów tytoniowych na miejscu w hurtowni, jest książka poborowa (§ 97), którą każdy detalista powinien posiadać i przedstawiać przy każdorazowym poborze towaru w hurtowni lub w jej filji, w celu wpisania do niej przychodu wyrobów tytoniowych i potwierdzenia wydania towaru przez hurtownię lub filję.

Pobory wyrobów tytoniowych, dokonywane przez detalistów, mają być wpisywane przez hurtownię lub jej filję do książek poborowych bezpośrednio po wydaniu towaru, przyczem każdorazowy pobór winien być potwierdzony własnoręcznie podpisem pracownika hurtowni, wydającego towar.

§ 81. Przy poborze wyrobów tytoniowych przez detalistów na miejscu w hurtowni lub filji nie wolno wydać towaru detaliście bez wpisania poboru do książki poborowej.

W wyjątkowych, uzasadnionych wypadkach (n. p. zniszczenie, zgubienie książki poborowej i t. p.) hurtownia (filja) może wydać detaliście towar bez wpisania do książki poborowej. Okoliczność tę należy wówczas przy wpisywaniu tego poboru do księgi kontowej zaznaczyć w uwadze, a wpis do książki poborowej uzupełnić przy następnym najbliższym poborze towaru przez detalistę.

§ 82. Przy wysyłce wyrobów tytoniowych detalistom koleją, pocztą i t. p. pozycje przychodu w książce poborowej wpisywać mają sami detaliści, hurtownicy zaś stwierdzają przy najbliższym osobistym poborze, najpóźniej jednak co miesiąc, zgodność przychodów w książkach poborowych detalistów z księgą kontową hurtowni.

§ 83. Dokonane przez detalistę w książce poborowej zamknięcia miesięczne hurtownia (filja) sprawdza i porównywa z sumami w księdze kontowej najpóźniej do dnia 15-go następnego miesiąca. Hurtownie tytoniowe posiadające wspólny rejon, obowiązane są sprawdzać zamknięcia miesięczne w książkach poborowych tylko stałych swych odbiorców, dla których otwarte zostały odrębne konta w księdze kontowej (§ 69).

§ 84. Przy wydawaniu wyrobów tytoniowych detalistom hurtownie, zarówno jak ich filje, oprócz wpisania poboru do książki poborowej, powinny sporządzić zestawienie wydanych gatunków wyrobów tytoniowych w dwóch egzemplarzach.

W zestawieniu tem wpisuje się oddzielnie wszystkie taryfowe gatunki wydanych detaliście wyrobów tytoniowych z wyszczególnieniem ilości. Jeden egzemplarz zestawienia otrzymuje bezpłatnie detalista, jako dowód, potwierdzający odnośną pozycję książki poborowej, drugi zaś egzemplarz pozostaje w hurtowni (w filji) dla udowodnienia odnośnej pozycji księgi kontowej. W egzemplarzach zestawień, które pozostają w hurtowni (filji), może być, obok ilości każdego wydanego gatunku, wymieniona również cena, należna kwota, łączna suma poszczególnych pozycyj, potrącony rabat i kwota netto.

§ 85. Analogicznie do przepisów §§ 64 i 65 hurtownie powinny zwracać uwagę, aby pobierane przez detalistów wyroby tytoniowe były przez nich należycie zabezpieczone przed zepsuciem w czasie przewozu do miejsca detalicznej sprzedaży (należyte opakowanie, odpowiednie środki przewozowe).

§ 86. Hurtownie tytoniowe mogą żądać od detalistów zwrotu kosztów opakowania, zarachowanego hurtowniom przez zakład sprzedaży, tylko za jednostki, (skrzynie lub worki), które faktycznie wydały detalistom wraz z towarem.

§ 87. Hurtownie nie mogą żądać od detalistów pobierania skrzyń lub worków wtedy, gdy detalista dostarczy własne opakowanie. Wyjątek stanowi wypadek, gdy detalista pobiera wyroby tytoniowe jednego gatunku w ilości, przekraczającej połowę zawartości jednostki oryginalnego opakowania (skrzyni, worka). Detalista obowiązany jest wówczas do przyjęcia tych wyrobów w oryginalnem opakowaniu.

Zbiorowy pobór wyrobów tytoniowych przez detalistów.

§ 88. Hurtownie tytoniowe mogą wydawać towar, przeznaczony dla kilku przydzielonych do hurtowni detalistów zbiorowo na ręce jednego z nich. Za legitymację, uprawniającą tego detalistę do poboru wyrobów tytoniowych dla poszczególnych detalistów, służą wtedy ich książki poborowe. Zainteresowani detaliści sporządzają zamówienia (zaopatrzone w datę i podpis) na piśmie i wręczają je wraz z książką poborową detaliście, pośredniczącemu w poborze. Detalista ten, po pobraniu towaru, dokonywa jego rozdziału, według otrzymanych zamówień, zwraca książki poborowe z wpisanym przez hurtownię poborem i doręcza wydane przez nią zestawienia gatunków wyrobów tytoniowych.

§ 89. Zbiorowy pobór wyrobów tytoniowych może być dokonywany też bez osobistego zwracania się do hurtowni (lub filji) jednego z detalistów. Hurtownia (filja) może przesyłać pod jego adresem koleją lub pocztą i t. p. zamówiony przedtem towar, dołączając do przesyłki dla każdego z zamawiających detalistów zestawienie wydanych gatunków wyrobów tytoniowych.

Odbiorca przesyłki dokonywa rozdziału wyrobów na podstawie tych zestawień, poszczególni zaś detaliści obowiązani są pobrane ilości zanotować w książce poborowej. Zgodność wpisów sprawdza hurtownia w sposób podany w § 82.

Sklepy tytoniowe z prawem odprzedaży.

§ 90. Sklepy tytoniowe z prawem odprzedaży (§ 8 rozporządzenia) pobierają wyroby tytoniowe dla zaopatrywania innych detalistów w hurtowni, do której są przydzielone, za rabatem, im przysługującym, mają zaś prawo zaopatrywać w wyroby tytoniowe tylko detalistów, przydzielonych do tej samej, co dany sklep hurtowni i udzielać im rabatu w wysokości, ustalonej w drodze wzajemnego porozumienia pomiędzy koncesjonarjuszem sklepu i zaopatrywanemi przez niego detalistami.

§ 91. W zakresie wykonywania hurtowej sprzedaży w sklepach tytoniowych z prawem odprzedaży obowiązują przepisy wydane dla hurtowni tytoniowych z tą zmianą w zakresie księgowości, że sklepy te nie mają obowiązku prowadzenia księgi składowej i kontowej, lecz tylko księgę zbiorową odbiorców na podstawie wydawanych zestawień, i że nie mają obowiązku sprawdzania zamknięć miesięcznych w książkach poborowych odbiorców (§ 83).

Wynagrodzenie hurtowników.

§ 92. Wynagrodzenie hurtownika, przypadające mu za prowadzenie hurtowni, stanowi różnica między przyznanym mu rabatem, jaki otrzymuje od ceny taryfowej pobranych wyrobów tytoniowych, a rabatem, który przysługuje odbiorcom.

Jeżeli hurtownik posiada koncesję na sklep tytoniowy, wówczas wynagrodzenie jego zwiększa się o rabat detaliczny, uzyskiwany od wyrobów tytoniowych sprzedawanych w tym sklepie.

Detaliczna sprzedaż wyrobów tytoniowych.

§ 93. Detaliści obowiązani są sprzedawać wyroby tytoniowe konsumentom po cenie taryfowej w ilości nieprzekraczającej norm, ustalonych w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 17-go listopada 1931 r. (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 856).

§ 94. Wyroby tytoniowe w detalu mają być z reguły sprzedawane w oryginalnych bezpośrednich opakowaniach, zaopatrzonych etykietą monopolową, lub, o ile to dotyczy wyrobów importowanych i gdańskiego monopolu tytoniowego, banderolą.

W drodze wyjątku od tego postanowienia dozwala się sprzedaży:

a) wszystkich papierosów i cygar Polskiego Monopolu Tytoniowego, z wyjątkiem papierosów pakowanych w t. zw. „kolekcje" i papierosów odnikotynowanych — na sztuki.
b) skrętków — na sztuki, bądź w połówkach z przecięciem w miejscu znaku fabrycznego (cena sprzedażna połówki skrętka wynosi połowę ceny za całość),
c) tytoniu do żucia — na sztuki,
d) presówki i tabaki — na wagę.

Do sprzedawania papierosów i cygar na sztuki detaliście wolno otwierać tylko jedno opakowanie poszczególnego gatunku i używać do tego celu największych z posiadanych na składzie opakowań.

Do ważenia sprzedawanych na wagę wyrobów tytoniowych należy używać wag i odważników, odpowiadających istniejącym w tej mierze przepisom. Odważanie powinno się odbywać w obecności kupującego.

Po wyprzedaniu zawartości pudełek należy je niszczyć przez oderwanie pokrywki (wieczka, klapki).

§ 95. Przy sprzedaży cygar na sztuki detalista powinien na żądanie kupującego zezwolić na wybór cygar z opakowań otwartych. Detaliście wolno w tym celu posiadać po jednem otwartem opakowaniu cygar tego samego gatunku, jednak różnych odcieni, jak claro, colorado, maduro. Konsumentowi jednak nie wolno dotykać i ugniatać cygar podczas wybierania.

§ 96. Przy wysyłce towaru dla zamiejscowych konsumentów detalista do ceny taryfowej może doliczyć tylko rzeczywiste własne koszty opakowania i przesyłki. Wyroby, których sprzedaż jest dozwolona tylko w pewnych określonych okręgach, (co zaznaczone jest w obowiązującym cenniku), nie mogą być wysyłane poza te okręgi.

Pobór wyrobów tytoniowych przez detalistów.

§ 97. Detaliści powinni przy poborze wyrobów tytoniowych składać w miejscu poboru książkę poborową. W książki poborowe detaliści mogą zaopatrywać się za pośrednictwem hurtowni, do których są przydzieleni.

Dla ułatwienia orjentacji w wysokości rabatów, okładka książki poborowej dla przedsiębiorstw domowej sprzedaży wyrobów tytoniwych ma być koloru czerwonego, dla innych detalicznych przedsiębiorstw — zielonego.

§ 98. Pożądane jest, aby detaliści składali hurtowniom (filjom, lub sklepom z prawem odprze-

daży) wraz z książką poborową pisemne zamówienia, opatrzone datą i podpisem koncesjonarjusza lub jego zastępcy. Na żądanie detalisty zamówienia te wraz z zestawieniem wydanych gatunków wyrobów tytoniowych i książką poborową powinny mu być zwrócone. Zamówienia te służyć mogą detaliście jako dowód, czy miejsce poboru zaopatruje go należycie w wyroby tytoniowe. W tym celu detalista może żądać od zaopatrującego w towar wydania na piśmie, zaopatrzonem w podpis i pieczęć (firmę), potwierdzenia, ustalającego, które z żądanych wyrobów tytoniowych nie zostały mu wydane. Pobór wyrobów tytoniowych w hurtowniach, prowadzonych przez Polski Monopol Tytoniowy we własnym zarządzie, odbywa się w ten sam sposób, jak w koncesjonowanych hurtowniach, z tą tylko różnicą, że odbierający towar potwierdza hurtowni odbiór na zestawieniu pozostającem w hurtowni.

§ 99. Książka poborowa stanowi wyciąg z konta detalisty z księgi kontowej miejsca poboru, z dodaniem rubryki „potwierdzenie wydania towaru przez miejsce poboru".

Detaliczni sprzedawcy wyrobów tytoniowych przeprowadzają w książkach poborowych z końcem każdego miesiąca zamknięcie, które przedstawiają w miejscu poboru w celu uzgodnienia z prowadzoną tam księgą kontową.

§ 100. Detaliści powinni posiadać i przechowywać zapisek rewizyjny, analogiczny do przewidzianego w § 67. Przepisy §§ 72 i 73 mają zastosowanie również do książek poborowych i zapisków rewizyjnych detalistów.

§ 101. Przy odbiorze wyrobów tytoniowych należy towar dokładnie sprawdzić według gatunku, jednostek opakowania i ilości (wagi) i porównać z zestawieniem wydanych gatunków wyrobów tytoniowych, gdyż hurtownia (filja hurtowni, sklep z prawem odprzedaży) nie ma obowiązku uwzględniania późniejszych reklamacyj.

Dostawa wyrobów tytoniowych z hurtowni.

§ 102. Detaliści obowiązani są baczyć na to, aby pobrane przez nich w miejscu poboru wyroby tytoniowe należycie były zabezpieczone przed zepsuciem w czasie przewozu do miejsca detalicznej sprzedaży; powinni więc dbać, aby towar był należycie opakowany i aby do przewozu użyte były odpowiednie środki przewozowe. Przepisy §§ 62 — 65 mają analogiczne zastosowanie do detalistów. Detaliści powinni stosować się do zaleceń, wydanych w tym względzie przez hurtownie zgodnie z niniejszemi przepisami.

Przechowanie wyrobów tytoniowych przez detalistów.

§ 103. Detaliści, podobnie jak hurtownicy, powinni dbać o należyte przechowywanie wyrobów tytoniowych. W szczególności mają uważać, aby wyroby nie były narażane na działanie wilgoci i obcych, szkodliwych dla nich zapachów, nie pokrywały się kurzem i nie były wystawiane na bezpośrednie działania promieni słonecznych lub ciepła, promieniującego z instalacji do ogrzewania lokalu.

Przepisy § 40 i ustępu pierwszego § 41 mają zastosowanie również do detalistów w ich zakresie działania.

§ 104. Koncesjonarjusz sklepu tytoniowego, posiadającego okno wystawowe, obowiązany jest do umieszczenia w oknie dla celów reklamowych na widocznem miejscu wyrobów tytoniowych lub próżnych bezpośrednich opakowań.

Sprzedaż detaliczna poza stałem miejscem.

§ 105. Kontrola skarbowa może zezwalać detalistom na sprzedawanie wyrobów tytoniowych i poza obrębem stałego miejsca sprzedaży, gdy chodzi o sprzedaż wyrobów tytoniowych na terenie lokalnych obchodów publicznych, zabaw i innych tym podobnych imprez, nie trwających jednak dłużej, niż jeden dzień. Jeśli takiej jednodniowej sprzedaży wyrobów tytoniowych podejmuje się osoba nieposiadająca koncesji, jak również, jeśli ta czasowa sprzedaż wyrobów tytoniowych będzie trwała dłużej niż jeden dzień, wówczas wymagana jest odrębna koncesja, którą nadaje urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych.

Czas handlu w sklepach tytoniowych.

§ 106. Sklepy tytoniowe muszą być otwarte każdego dnia, w którym dozwalają na to przepisy władz administracji ogólnej.

Koncesjonarjusz nie ma obowiązku osobistego wykonywania sprzedaży wyrobów tytoniowych w dni świąteczne swego wyznania, lecz może wykonywać sprzedaż przez zastępcę, zatwierdzonego na te dni przez właściwą władzę skarbową.

Co do godzin otwierania i zamykania lokalu i czasu prowadzenia handlu, sklepy tytoniowe mają stosować się do ogólnych przepisów, jakie dla danej miejscowości zostały wydane przez właściwą władzę administracji ogólnej.

Domowa sprzedaż wyrobów tytoniowych.

§ 107. W przedsiębiorstwach domowej sprzedaży wyrobów tytoniowych wyroby te powinny być przechowywane w przeznaczonych do tego oszklonych szafkach lub skrzynkach, zaopatrzonych w napis: „Domowa sprzedaż wyrobów tytoniowych". Ze skrzynki tej lub szafki sprzedaje się wyroby tytoniowe gościom bezpośrednio przy ladzie (bufecie), albo też nosi się gościom do stołów. Do tego celu służyć mogą małe przenośne skrzynki zaopatrzone w ten sam napis, jak skrzynka lub szafka główna.

Poza szafką i skrzynką przenośną nie wolno przechowywać przeznaczonych do sprzedaży papierosów i cygar w żadnem innem miejscu.

Domowa sprzedaż wyrobów tytoniowych odbywa się w godzinach, w których jest czynne przedsiębiorstwo główne.

Uliczna sprzedaż wyrobów tytoniowych.

§ 108. Uliczna sprzedaż wyrobów tytoniowych odbywa się z budek, skrzynek, lub wózków, odpowiadających przepisanemu wzorowi, w miejscu ustalonem do dokonywania sprzedaży w dokumencie

koncesyjnym. Na zmianę takiego miejsca zezwala władza skarbowa, która nadała koncesję, po uprzedniem porozumieniu się z władzami komunalnemi.

Budkę, skrzynkę lub wózek oznacza się kolejnym numerem porządkowym (dla danej miejscowości) oraz napisem: „Uliczna sprzedaż papierosów".

§ 109. Uliczny sprzedawca powinien posiadać w czasie wykonywania sprzedaży dokument koncesyjny, książkę poborową, zapisek rewizyjny oraz obowiązujący cennik wyrobów tytoniowych, który okazuje na żądanie każdego z kupujących.

§ 110. Oprócz papierosów wolno w budkach, w skrzynkach lub wózkach przechowywać i sprzedawać przybory do palenia, jak również za zezwoleniem właściwej władzy znaczki stemplowe, blankiety wekslowe i znaczki pocztowe. Sprzedaż, bądź przechowywanie innych artykułów są wzbronione.

§ 111. Uliczny sprzedawca powinien dbać o estetyczny i czysty wygląd zewnętrzny budki, skrzynki lub wózka i chronić wyroby tytoniowe od kurzu i wilgoci.

§ 112. Uliczny sprzedawca może w czasie niewykonywania sprzedaży przechowywać wyroby tytoniowe w swem mieszkaniu, przyczem powinien zwracać baczną uwagę, aby w tym czasie wyroby te nie były narażone na zepsucie.

§ 113. Godziny handlu dla ulicznych sprzedawców papierosów normują zarządzenia władz administracji ogólnej.

Sprzedaż detaliczna wyrobów tytoniowych na statkach pasażerskich.

§ 114. Na polskich statkach pasażerskich, kursujących na wodach terytorjalnych (śródlądowych i przybrzeżnych) Polski i w. m. Gdańska wyroby tytoniowe mogą być sprzedawane osobom przebywającym na statku. Na prowadzenie takiej sprzedaży na oznaczonym statku jego właściciel lub osoba, zaopatrująca załogę i pasażerów w inne artykuły, powinna uzyskać osobną koncesję. Koncesję na domową sprzedaż lub na sklep tytoniowy na statku nadaje urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych, właściwy dla macierzystej przystani statku.

Sprzedaż wyrobów tytoniowych na statkach odbywa się zgodnie z przepisami, obowiązującemi dla danego rodzaju detalicznej sprzedaży, z tą tylko różnicą, że podlega nadzorowi kontroli skarbowej właściwej dla każdego miejsca postoju statku. Odmiennie też od koncesjonarjusza zwykłego sklepu tytoniowego, lub domowej sprzedaży, sprzedawca na statku może pobierać wyroby tytoniowe w najbliższej od miejsca postoju statku hurtowni lub w sklepie z prawem odprzedaży.

Sprzedaż wyrobów tytoniowych w automatach.

§ 115. Detaliści mogą w sprzedaży wyrobów tytoniowych posługiwać się automatami.

Za pośrednictwem automatów można sprzedawać wyroby tytoniowe tylko w fabrycznych opakowaniach bezpośrednich.

§ 116. Wybór typu automatu pozostawia się uznaniu detalisty z tem, że na automacie powinien być przy każdym otworze do wrzucania pieniędzy umieszczony napis, podający dokładne dane, dotyczące ilości, rodzaju i gatunku wyrobów tytoniowych, wydawanych przez automat za wrzuconą monetę. Nadto, na każdym automacie musi być umieszczony napis z adresem koncesjonarjusza, do którego ze wszelkiemi reklamacjami konsumenci mogą się zwracać.

§ 117. Automaty do detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych w sklepach tytoniowych mogą być umieszczone również na zewnątrz lokalu sklepowego, jednak w taki sposób, aby automat stykał się bezpośrednio z tym lokalem, tworząc jego integralną część.

§ 118. W jednym automacie może być sprzedawany jeden lub więcej gatunków wyrobów tytoniowych, z tem, jednak, że w automatach, umieszczonych na zewnątrz lokalu sklepowego, poszczególny gatunek lub gatunki mogą być sprzedawane tylko w jednym automacie.

§ 119. Detaliści, prowadzący domową sprzedaż wyrobów tytoniowych, nie mogą ustawiać automatów na zewnątrz lokalu od ulicy lub placu publicznego. Mogą oni natomiast w dowolnej ilości umieszczać automaty, nietylko w zamkniętym lokalu głównego przedsiębiorstwa, lecz również na terenach, stanowiących jego część składową, jak np. w ogrodach, na werandach, tarasach i t. p.

§ 120. Detaliści, prowadzący sklepy tytoniowe na dworcach kolejowych, lotniczych i w innych gmachach publicznych, mogą ustawiać w tych gmachach dowolną ilość automatów, za zgodą właściwego zarządu danego dworca lub gmachu.

§ 121. W sprawie ustawiania i korzystania z automatów obowiązują, oprócz niniejszych przepisów, wszelkie wydane w tej mierze zarządzenia innych właściwych władz.

§ 122. Polski Monopol Tytoniowy nie ponosi odpowiedzialności za niesprawne funkcjonowanie automatów, w których sprzedaż odbywa się wyłącznie na ryzyko i odpowiedzialność detalisty.

§ 123. Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego lub właściwy urząd skarbowy akcyz i monopolów państwowych może, w razie powtarzającego się niesprawnego funkcjonowania automatów, pozbawić detalistę prawa używania ich.

§ 124. Specjalne koncesje na detaliczną sprzedaż wyrobów tytoniowych wyłącznie w automatach nadaje Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Warunki prowadzenia takiej sprzedaży będą ustalone przy nadawaniu koncesji.

Przepisy ogólne i końcowe.

§ 125. Wszystkie przedsiębiorstwa powinny posiadać na widocznem miejscu na zewnątrz lokalu napis (szyld), sporządzony według wzoru, ustalonego przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego, określający rodzaj przedsiębiorstwa, np. „Rejonowa hurtownia tytoniowa", „Samoistny sklep tytoniowy" i t. p.

Koncesjonarjuszowi nie wolno używać na określenie swego przedsiębiorstwa innej nazwy, niż użyta w dokumencie koncesyjnym.

§ 126. Wewnątrz lokalu każdego przedsiębiorstwa powinien być wywieszony na miejscu widocznem dokument koncesyjny, bądź też zastępują-

cy koncesję inny dokument oraz obowiązujący w danym czasie cennik (taryfa wyrobów tytoniowych).

Koncesjonarjusze są obowiązani zaopatrywać się w cenniki w swem miejscu poboru za zwrotem kosztów nakładu, ustalonych przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 127. W instrukcji niniejszej wszędzie, gdzie użyto słowa „rozporządzenie" bez bliższego określenia, należy rozumieć rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31-go marca 1932 r. o koncesjonowanej sprzedaży wyrobów tytoniowych. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 266), gdzie użyto słowa: „koncesjonarjusz" lub „koncesjonarjusze" należy rozumieć osoby, posiadające koncesje na hurtową lub detaliczną sprzedaż wyrobów tytoniowych, gdzie użyto słowa „przedsiębiorstwo", należy rozumieć koncesjonowany hurtowy lub detaliczny handel wyrobami tytoniowemi, gdzie użyto słowa „hurtownik", należy rozumieć osobę, posiadającą koncesję na hurtową sprzedaż wyrobów tytoniowych, gdzie użyto słowa „detalista", należy rozumieć osobę, posiadającą koncesję na detaliczną sprzedaż wyrobów tytoniowych, gdzie użyto słowa „zakład sprzedaży", należy rozumieć zakład sprzedaży P. M. T. zaopatrujący hurtowników.

§ 128. Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem 1-go listopada 1932 r. z wyjątkiem określonych w punktach a) i b) § 23, norm minimalnego zapasu, które obowiązywać będą od 1-go kwietnia 1933 r. Do tego czasu obowiązują normy minimalnego zapasu, ustalone przez Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego w osobnem zarządzeniu.

Za Dyrektora P. M. T.
Wicedyrektor Handlowy
(—) *St. Rościszewski*

377.

OKÓLNIK D. P. M. T. Nr. 77

z dnia 31 października 193 2r.
L. 8719/IV/1/32

w sprawie nadawania koncesji na sklep tytoniowy koncesjonarjuszom hurtowni tytoniowych.

Do
wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) oraz wszystkich Urzędów Skarbowych, Akcyz i Monopolów Państwowych.

Opierając się na postanowieniu § 38 pkt. c. rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31-go marca 1932 r. o koncesjonowanej sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 266) Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego oznajmia, że w razie wniesienia przez byłego koncesjonarjusza hurtowni tytoniowej prośby o udzielenie mu koncesji na sklep tytoniowy, należy taką prośbę uwzględnić nawet w wypadku, gdy w danej miejscowości ilość sklepów tytoniowych, dotychczas czynnych, przekracza ustaloną normę.

Również przy sfuzjowaniu się dwóch hurtowni należy ich dotychczasowym koncesjonarjuszom, na ich prośbę, pozostawić lub nadać każdemu z osobna koncesję na sklep tytoniowy bez względu na ilość sklepów tytoniowych, istniejących w danej miejscowości.

Jeżeli wspólnicy sfuzjonowanej hurtowni posiadają oddzielne koncesje na sklepy tytoniowe, nie należy wówczas nadawać spółce odrębnej koncesji na sklep tytoniowy.

W omawianych wyżej wypadkach powinna być zachowana norma odległości od samoistnego sklepu tytoniowego, zastrzeżona w § 2 pkt. d) instrukcji o organizacji sprzedaży detalicznej z dnia 20 maja 1932 r. L. 3547/IV/1/32.

p. o. Dyrektora
Polskiego Monopolu Tytoniowego
(—) *E. Łopuszański.*

378.

TYMCZASOWA INSTRUKCJA D. P. M. T.

z dn. 2 listopada 1932 r.
L. 9426/IV/1/32.

o udzielaniu bezprocentowego kredytu detalicznym sprzedawcom wyrobów tytoniowych, pobierającym te wyroby w hurtowniach Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Na podstawie § 19, p. j. i § 38 p. c. rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1932 r. o koncesjonowanej sprzedaży wyrobów tytoniowych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 266), zarządzam, co następuje:

Prawo do przyznawania i korzystania z kredytu.

§ 1. Zakłady sprzedaży Polskiego Monopolu Tytoniowego są upoważnione do przyznawania bezprocentowego kredytu na pobór wyrobów tytoniowych tym detalicznym sprzedawcom, którzy wyroby te pobierają z hurtowni Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 2. Kredytobiorcy mogą stale korzystać z przyznanego im bezterminowo lub na określony czas kredytu w ten sposób, że w miarę częściowego, bądź całkowitego spłacenia należności przypadającej od nich za pobrane na kredyt wyroby tytoniowe, mogą pobierać towar dalej na kredyt, zawsze jednak na kwotę nie wyższą od sumy przyznanego im kredytu i tylko przez czas, na jaki kredyt ten został przyznany.

Wysokość kredytu.

§ 3. Zakłady sprzedaży mogą przyznawać wymieniony w § 1 kredyt w wysokości nie przekraczającej ¼ przeciętnego miesięcznego obrotu kredytobiorcy (netto bez rabatu) z poprzednich 12 miesięcy. Wysokość tego kredytu w żadnym przypadku jednak nie może przekraczać 5.000 zł dla samoistnych sklepów tytoniowych i 200 zł dla wszytkich innych przedsiębiorstw detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych.

Wysokość przypuszczalnego obrotu dla nowoutworzonych przedsiębiorstw powinna być ustalona przez analogję do obrotów takich samych przedsiębiorstw już istniejących w najbliższym rejonie.

Zabezpieczenie kredytu.

§ 4. Przyznany kredyt powinien być przez kredytobiorcę całkowicie zabezpieczony.

Jako zabezpieczenie kredytu mogą służyć:

a) gwarancje hipoteczne,
b) gwarancje instytucyj finansowych, bądź specjalnych instytucyj gwarancyjnych,
c) gwarancje wekslowe,
d) zastaw wkładów oszczędnościowych,
e) zastaw papierów wartościowych o stałem oprocentowaniu,
f) zastaw akcyj Banku Polskiego.

Wysokość zabezpieczenia powinna przekraczać wysokość przyznanego kredytu conajmniej o 20% przy zabezpieczeniach hipotecznych i wekslowych i o 10% przy pozostałych zabezpieczeniach.

Gwarancje hipoteczne.

§ 5. Gwarancje hipoteczne mogą być przyjmowane tylko od koncesjonarjuszów samoistnych sklepów tytoniowych.

§ 6. Jako podstawę zabezpieczenia hipotecznego można przyjmować najwyżej 50% wartości szacunkowej nieruchomości ofiarowanej na zabezpieczenie kredytu.

Zasadniczo zapis powinien być na pierwszem miejscu hipoteki. W wyjątkowych wypadkach można dopuścić zapis na dalszem miejscu pod warunkiem, że zapis ten mieścić się będzie w pierwszej połowie wartości szacunkowej nieruchomości po potrąceniu z tej połowy wszystkich poprzednich obciążeń hipotecznych i wartości przedmiotów stanowiących z samego prawa przynależność nieruchomości (n. p. inwentarz gospodarstw rolnych, las, specjalne instalacje w zabudowaniach mieszkalnych i t. p.). Jeżeli zapis ma być uczyniony na dalszem miejscu, należy uzyskać zgodę Dyrekcji P. M. T.

§ 7. Do dowodu zapisania kaucji ma być dołączona polisa asekuracyjna oraz cesja, względnie dowód scedowania ubezpieczenia od pożaru na rzecz Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 8. O ile przedmiotem zastawu ma być nieruchomość, której główną wartość stanowią budynki, zastaw taki może być przyjęty tylko w przypadkach, kiedy te budynki stanowią domy mieszkalne, murowane, kryte ogniotrwałym materjałem.

§ 9. Wartość szacunkowa nieruchomości, na której ma być zabezpieczony kredyt, nie może być określona powyżej szacunku dokonanego przez instytucje kredytu długoterminowego, bądź przez Powszechny Zakład Ubezpieczeń Wzajemnych. Należy brać pod uwagę tylko szacunki sporządzone po dniu 1 stycznia 1932 r.

W razie braku takiego oszacowania zakłady sprzedaży powinny zwrócić się z prośbą o ustalenie szacunku nieruchomości do właściwego urzędu skarbowego podatków i opłat skarbowych.

§ 10. Przed udzieleniem kredytu pod zastaw hipoteczny zakład sprzedaży powinien zażądać od kredytobiorcy złożenia dowodu, że nieruchomość, na której kredyt ma być ubezpieczony, nie została już wystawiona na licytację.

§ 11. Akty zastawu nieruchomości i wpisy kaucyjne do ksiąg hipotecznych (gruntowych) powinny ściśle odpowiadać ustalonym wzorom.

§ 12. Zastaw hipoteczny może ustanowić zamiast kredytobiorcy osoba trzecia.

§ 13. Kredytobiorca, udzielający gwarancji hipotecznej, powinien równocześnie złożyć gwarancję wekslową w postaci wekslu in blanco na blankiecie wartości 30 zł oraz deklarację według ustalonego wzoru.

Jeżeli gwarantem jest osoba trzecia, weksel powinien być przez nią żyrowany, a deklaracja przez nią podpisana.

Gwarancje instytucyj finansowych.

§ 14. Gwarancje w postaci listów gwarancyjnych, wystawianych przez banki, kasy oszczędnościowe, specjalne zakłady gwarancyjne i t. p. mogą być przyjmowane nie inaczej, jak za każdorazową uprzednią zgodą Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 15. Listy gwarancyjne przewidziane w § 14 powinny być wystawiane na określony termin.

W razie udzielenia kredytu zabezpieczonego listem gwarancyjnym zakłady sprzedaży powinny zawiadomić kredytobiorcę na 30 dni przed upływem terminu gwarancji, bądź, że gwarancja powinna być przedłużona pod rygorem zamknięcia kredytu, bądź też, że na prolongatę tej gwarancji zakład sprzedaży nie zgadza się i kredytobiorca powinien spłacić wykorzystany kredyt lub złożyć inne jego zabezpieczenie, nie później jednak, jak na 7 dni przed upływem ważności terminu poprzedniego zabezpieczenia.

§ 16. Listy gwarancyjne powinny ściśle odpowiadać ustalonemu wzorowi.

Gwarancje wekslowe.

§ 17. Gwarancje wekslowe powinny być udzielane w postaci weksla in blanco na blankiecie wartości 30 zł, bądź też w postaci weksla z wpisaniem tylko kwoty dłużnej.

Weksle powinny być zaopatrzone żyrem przynajmniej 2 osób majątkowo odpowiedzialnych, a w wypadku prowadzenia koncesji przez zastępcę również żyrem zastępcy.

Do weksli powinna być dołączona deklaracja ściśle odpowiadająca ustalonym wzorom wystawiona przez wystawcę wekslu i przez wszystkich żyrantów, przyczem podpisy na takiej deklaracji powinny być notarjalnie zaświadczone.

§ 18. Jeżeli weksel gwarancyjny jest wystawiony na określoną kwotę, to kwota ta powinna być większa o 20% od wysokości przyznanego kredytu, a deklaracja upoważniająca do wypełnienia wekslu powinna upoważniać do wypełnienia go na całą kwotę.

§ 19. Zakłady sprzedaży przed przyjęciem gwarancji wekslowej powinny zbadać stan majątkowy tak wystawcy, jak i żyrantów, zwracając się o odpowiednie informacje do osób lub instytucyj miarodajnych, jak np. do władz komunalnych (gminnych), izb przemysłowo-handlowych, izb rolniczych, instytucyj kredytowych, związków kupieckich, urzędów skarbowych i t. p.

§ 20. W przypadku, gdyby weksel miał być żyrowany przez osobę prawną, może on być przyjęty jako zabezpieczenie tylko za uprzednią zgodą Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Zastaw wkładów oszczędnościowych.

§ 21. Jako zabezpieczenie kredytu mogą być przyjmowane książeczki oszczędnościowe P. K. O., banków państwowych, kas komunalnych powiatowych i miejskich lub za zgodą Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego innych instytucyj oszczędnościowych.

§ 22. Kredytobiorca, zabezpieczający przyznany mu kredyt wkładami oszczędnościowemi (swojemi, bądź osób trzecich) powinien złożyć w zakładzie sprzedaży książeczkę oszczędnościową, do której wkłady te są wpisane, dokument zastawu podpisany przez właściciela wkładów oraz deklarację instytucji przechowującej wkłady. Ta ostatnia powinna ściśle odpowiadać ustalonemu wzorowi.

Zastaw papierów wartościowych i akcyj Banku Polskiego.

§ 23. Spis papierów wartościowych o stałem oprocentowaniu, które będą mogły być przyjmowane w zastaw na zabezpieczenie kredytu oraz wartość tych papierów, według której powinny być one szacowane, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego będzie perjodycznie przesyłać do wiadomości zakładów sprzedaży.

W ten sam sposób zakłady sprzedaży będą informowane o wartości akcyj Banku Polskiego, jaka będzie stanowić o ich szacunku zastawniczym.

§ 24. W razie późniejszego skreślenia w spisach papierów wartościowych jednego z nich, zakład sprzedaży, posiadający te walory jako zabezpieczenie kredytu, powinien niezwłocznie zażądać od kredytobiorcy zmiany zabezpieczenia, bądź też spłacenia kredytu w terminie do dni 30.

§ 25. W razie późniejszego zmniejszenia się wartości zastawniczej papierów wartościowych lub akcyj Banku Polskiego do poziomu niezabezpieczającego wysokości udzielonego kredytu zwiększonej o 10%, zakład sprzedaży, posiadający te walory, powinien niezwłocznie zażądać od kredytobiorcy uzupełnienia zabezpieczenia, a do czasu tego uzupełnienia obniżyć odpowiednio wysokość kredytu w drodze częściowego jego zamknięcia (§ 29, p. „a").

Do papierów wartościowych i akcyj Banku Polskiego kredytobiorca załącza dokument zastawu według stosownego wzoru.

Zamknięcie kredytu.

§ 26. Zamknięcie udzielonego już kredytu może być całkowite lub częściowe.

§ 27. Zakłady sprzedaży powinny całkowicie zamknąć kredyt w przypadkach kiedy:

a) kredytobiorca utracił koncesję na detaliczny handel wyrobami tytoniowemi;

b) termin gwarancji udzielonej na zabezpieczenie kredytu upłynął, a kredytobiorca nie złożył innego zabezpieczenia;

c) kredytobiorca zrzekł się na piśmie prawa korzystania z kredytu;

§ 28. Zakłady sprzedaży mogą całkowicie zamknąć kredyt w przypadkach, kiedy dalsze udzielenie kredytu, zdaniem zakładu sprzedaży, nie jest pożądane z uwagi na interes Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 29. Zakłady sprzedaży powinny częściowo zamknąć kredyt w przypadkach, kiedy:

a) wartość udzielonego zabezpieczenia stała się niższa od wysokości udzielonego kredytu zwiększonej o 20% przy gwarancjach hipotecznych lub o 10% przy zastawach papierów wartościowych, bądź akcyj Banku Polskiego;

b) kredytobiorca zrzekł się na piśmie korzystania z części kredytu.

§ 30. Zakłady sprzedaży mogą częściowo zamknąć kredyt w przypadkach, kiedy dalsze udzielanie całego kredytu, zdaniem zakładu sprzedaży, nie jest pożądane z uwagi na interes Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 31. O każdem całkowitem, bądź częściowem zamknięciu kredytu zakład sprzedaży powinien niezwłocznie zawiadomić za pokwitowaniem odbioru kredytobiorcę (w wypadku śmierci kredytobiorcy jego spadkobierców) określając termin, do którego ma być spłacona suma dłużna. Równocześnie odpis decyzji o zamknięciu kredytu powinien być przesłany do wiadomości hurtowni i Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 32. W wypadku całkowitego bądź częściowego zamknięcia kredytu kredytobiorcy (w przypadku śmierci kredytobiorcy jego spadkobiercy) powinni spłacić sumę dłużną nie później, niż w ciągu 15 dni od daty zamknięcia kredytu pod rygorem ściągnięcia tej sumy z udzielonego zabezpieczenia.

§ 33. W okresie od dnia zamknięcia kredytu, do dnia kiedy kredyt powinien być spłacony, hurtownie mogą (z wyjątkiem przypadków, przewidzianych w § 27, p. a wydawać wyroby tytoniowe kredytobiorcom za gotówkę.

Po terminie wyznaczonym do spłaty kredytu, hurtownie będą wydawać wyroby tytoniowe tylko w przypadku całkowitego spłacenia przez kredytobiorcę sumy dłużnej.

Wszelkie kwoty wpływające po tym terminie od kredytobiorców do czasu tej spłaty, będą zaliczane przez hurtownie na poczet sumy dłużnej.

Hurtownie w przypadkach zawiadomienia ich przez Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych po myśli przepisów § 10 instrukcji Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego z dnia 20 maja 1932 r. (Dz. Urz. P. M. T. Nr. 6, poz. 266) o utracie koncesji przez kredytobiorcę powinny mu prowizorycznie wstrzymać kredyt i zwrócić się niezwłocznie do zakładu sprzedaży o zamknięcie tego kredytu.

Kontrola zabezpieczeń kredytu.

§ 34. Zakłady sprzedaży powinny stale kontrolować, czy złożone przez kredytobiorców gwarancje i zastawy należycie zabezpieczają przyznane kredyty. W szczególności zakłady sprzedaży powinny baczyć, czy wartość nieruchomości, na której kredyty są zabezpieczone, bądź walorów oddanych w zastaw nie obniżyła się zbytnio oraz czy kredytobiorcom nie grozi niewypłacalność, bądź upadłość.

§ 35. Zakłady sprzedaży powinny zwracać się do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego we wszystkich przypadkach, kiedy udzielenie kredytu i jego zabezpieczenie będzie budziło wątpliwości merytoryczne, bądź formalne.

Tryb postępowania dla uzyskania kredytu.

§ 36. Koncesjonarjusze detalicznych przedsiębiorstw sprzedaży, pobierający wyroby tytoniowe w hurtowni Polskiego Monopolu Tytoniowego, a ubiegający się o kredyt, powinni złożyć do zakładu sprzedaży za pośrednictwem tych hurtowni podanie według ustalonego wzoru.

§ 37. Hurtownia po otrzymaniu podania prześle go niezwłocznie do zakładu sprzedaży z dołączeniem swego wniosku i wszelkich posiadanych o petencie i ewentualnie o jego gwarantach lub żyrantach informacyj.

§ 38. Zakład sprzedaży po otrzymaniu podania sprawdzi, czy wyszczególnione w nim dane odpowiadają rzeczywistości, zbada zgodnie z przepisami niniejszej instrukcji zdolność kredytową petenta, wartość proponowanego zabezpieczenia, a jeżeli zabezpieczenie ma być wekslowe, zbierze wymagane przepisami § 19 informacje, przesyłając do instytucyj w tych przepisach wymienionych kwestjonarjusz według ustalonego wzoru.

§ 39. Zakład sprzedaży na podstawie zebranych danych może:

a) odmówić przyznania kredytu bez podania motywów,

b) zażądać uzupełnienia zabezpieczenia, bądź zmiany formy zabezpieczenia, uznając w zasadzie możliwość przyznania kredytu,

c) przyznać kredyt.

§ 40. Zakład sprzedaży w przypadkach przewidzianych w § 39 p.p. a i b zawiadomi na piśmie o swej decyzji ubiegającego się o kredyt, wyjaśniając mu w tem piśmie równocześnie, że od tej decyzji może on się odwołać w ciągu dni 14 od dnia jej otrzymania do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego i pouczając go, że odwołanie powinno być złożone za pośrednictwem zakładu sprzedaży. Ten ostatni w razie otrzymania odwołania prześle go wraz ze wszystkimi aktami sprawy do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego celem wydania przez nią ostatecznej decyzji.

§ 41. Zakład sprzedaży w przypadku, przewidzianym w § 39 p. c prześle petentowi promesę, odpowiadającą ściśle ustalonemu wzorowi, wraz z jej odpisem i wezwie go do nadesłania dokumentów, stwierdzających udzielenie zabezpieczenia na warunkach w promesie określonych i do zwrotu odpisu promesy po podpisaniu umieszczonej na tym odpisie deklaracji.

§ 42. Ubiegający się o kredyt, pragnąc, aby ten był mu otworzony, powinien zastosować się do wezwania przewidzianego wyżej w § 41.

Zakład sprzedaży po otrzymaniu wymaganych dokumentów i po sprawdzeniu, że są one należycie sporządzone, poleci właściwej hurtowni niezwłocznie otworzyć kredyt. Polecenie to powinno być wydane zgodnie z wzorem, a odpisy jego przesłane do kredytobiorcy i do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego. Trzeci odpis powinien być dołączony do aktów sprawy.

Szczegółowy tryb postępowania przy udzielaniu kredytów określają „Przepisy Wykonawcze" załączone do niniejszej instrukcji.

Ściąganie zaległości kredytowych.

§ 43. Zakład sprzedaży w razie niespłacenia przez kredytobiorców w terminie wyznaczonym sum dłużnych wskutek zamknięcia im (całkowitego, bądź częściowego) kredytu powinny zwrócić się do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego o skierowanie sprawy na drogę sądową i wyegzekwowanie sum zasądzonych wraz z kosztami i procentami.

Zwracając się do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego należy jej przesłać wszystkie dokumenty zabezpieczające kredyt oraz poświadczony za zgodność z oryginałem i zaopatrzony w pieczęć zakładu sprzedaży wyciąg rachunku dłużnika wraz z odpisem, ustalający przypadającą od niego należność.

Przechowywanie dokumentów zebezpieczenia kredytu.

§ 44. Złożone przez kredytobiorców listy gwarancyjne, weksle, książeczki oszczędnościowe, zapisy hipoteczne oraz deklaracje i dokumenty zastawu, dotyczące powyższych zabezpieczeń przechowywane będą w kasach ogniotrwałych zakładów sprzedaży.

Papiery wartościowe i akcje Banku Polskiego zakłady sprzedaży zdeponują w kasach urzędów skarbowych, a kwity depozytowe tych kas przechowają w swoich kasach ogniotrwałych.

Dokumenty dotyczące określonej sprawy powinny być złożone w osobnej kopercie, na której należy oznaczyć nazwisko kredytobiorcy i stały numer sprawy.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 45. Izby skarbowe z dniem wejścia w życie niniejszej instrukcji nie będą upoważnione do przyznawania kredytu koncesjonarjuszom detalicznych przedsiębiorstw sprzedaży wyrobów tytoniowych, pobierającym te wyroby z hurtowni Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 46. Akta i dokumenty w sprawach kredytu udzielonego przez izby skarbowe tym detalicznym sprzedawcom wyrobów tytoniowych, którym na podstawie przepisów niniejszej instrukcji kredyt może być udzielany przez zakłady sprzedaży, powinny być przekazane przez te izby zakładom sprzedaży w terminie ustalonym przez poszczególne izby w porozumieniu z zainteresowanymi zakładami.

§ 47. Przewidziane wyżej w § 46 przekazanie aktów i dokumentów powinno nastąpić na podstawie aktów zdawczo - odbiorczych.

§ 48. Kredyty udzielone uprzednio przez izby skarbowe będą udzielane nadal w tej samej wysokości z wyjątkiem przypadków, gdy zakłady sprzedaży po zbadaniu przejętych aktów (co powinno być dokonane zaraz po przejęciu) stwierdziły, że kredyty nie są należycie zabezpieczone. W tych wypadkach zakłady sprzedaży zażądają odpowiedniej zmiany zabezpieczenia, bądź zamkną częściowo lub całkowicie kredyt.

§ 49. Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

p. o. Dyrektora Polskiego Monopolu Tytoniowego

(—) *E. Łopuszański*

Załącznik do L. 9426/IV/1/32.

PRZEPISY WYKONAWCZE

do tymczasowej Instrukcji Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego z dnia 2 listopada 1932 r. o udzielaniu kredytu detalicznym sprzedawcom wyrobów tytoniowych.

§ 1. Detaliczni sprzedawcy wyrobów tytoniowych, którzy ubiegają się o kredyt, obowiązani są zwrócić się za pośrednictwem hurtowni Polskiego Monopolu Tytoniowego do zakładu sprzedaży P. M. T. z odpowiedniem podaniem.

W podaniu należy wyszczególnić:
a) datę i liczbę udzielonej im przez Urząd Skarbowy Akcyz i Monopolów Państwowych koncesji na prawo sprzedaży wyrobów tytoniowych,

b) wysokość żądanego kredytu,

c) przeciętny obrót miesięczny za ostatni rok (na podstawie książki poborów),

d) rodzaj i wartość proponowanego zabezpieczenia. Przy wekslach należy podać nazwisko i imię poręczycieli lub żyrantów, ich dokładny adres, zawód i stan majątkowy. Przy zabezpieczeniu hipotecznem kredytobiorca obowiązany jest dołączyć do podania wyciąg hipoteczny oraz szacunek nieruchomości.

§ 2. Przy rozpatrywaniu podania zakład sprzedaży sprawdzi, czy dane wyszczególnione w podaniu odpowiadają rzeczywistości, szczególnie przy zabezpieczeniach wekslowych należy zasięgnąć dokładnych informacyj o stanie majątkowym wystawcy, poręczycieli względnie żyrantów przez miarodajne instytucje.

§ 3. Jeżeli podanie zostało przychylnie zaopinjowane, zakład sprzedaży zawiadomi ubiegającego się o kredyt promesą przy dołączeniu jej odpisu, o przyznaniu mu kredytu, wzywając go do przedstawienia dokumentów zabezpieczenia i dopełnienia warunków określonych promesą.

§ 4. Koncesjonarjusz po przyjęciu warunków oznaczonych promesą przedkłada podpisaną deklarację zamieszczoną na odpisie promesy i załącza dokumenty zabezpieczenia.

§ 5. Po przeprowadzeniu powyższych formalności zakład sprzedaży zawiadomi hurtownię monopolową pismem o przyznaniu koncesjonarjuszowi kredytu, odpis tego pisma doręczy ubiegającemu się o kredyt, drugi odpis prześle Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego Dział IV, trzeci odpis dołączy do akt sprawy kredytobiorcy.

§ 6. Dalsze czynności są następujące:
a) założenie i przechowywanie akt kredytowych,

b) ewidencja kredytobiorców w formie kartoteki,

c) rejestr udzielonych kredytów w formie książkowej,

d) raport miesięczny o stanie kredytów,

e) ewidencja spraw w dochodzeniu sądowem.

§ 7. (ad—a) Dla akt kredytowych należy ustalić bieżący numer w ten sposób, *że* pod liczbą dziennika w ułamku pisze się numer bieżący akt kredytowych, poczynając od „1", t. j. od pierwszego aktu kredytowego. Każdy więc kredytobiorca będzie miał stały numer swoich akt aż do czasu rozwiązania z nim stosunku kredytowego. Tym numerem należy oznaczać wszystkie dokumenty kredytowe łącznie z dokumentami zabezpieczenia i dotyczące jednego kredytobiorcy.

Równocześnie należy założyć teczkę dla akt dla każdego kredytobiorcy oddzielną, oznaczając ją stałym numerem akt.

Dla podań w sprawach kredytowych załatwionych odmownie, należy założyć jedną teczkę wspólną.

Tego rodzaju podania poza liczbą dziennika żadnej innej numeracji nie podlegają.

§ 8. (ad—b) Dla każdego kredytobiorcy wypisuje się oddzielną kartę, wypełniając dokładnie każdą rubrykę.

U góry wypisuje się nazwisko, a potem imię kredytobiorcy, jego dokładny adres oraz siedzibę władzy skarbowej, w obrębie której znajduje się przedsiębiorstwo kredytobiorcy. Z prawej strony u góry wpisuje się stały Nr. akt danego kredytobiorcy.

W rubryce pierwszej wpisuje się datę zawiadomienia o udzieleniu kredytu. Rubryka 2, 3 i 4 „kredyt" jest ruchoma i wskazuje do jakiej wysokości został udzielony kredyt oraz wszelkie zmiany jakie w okresie trwania stosunku kredytowego zostały poczynione.

Przykład:

Udzielono kredytu 5.000 zł. Należy w rubryce 2-ej wpisać 5.000 zł i równocześnie w rubryce 4-ej 5.000 zł, jako stan kredytu.

Po pewnym czasie zakład sprzedaży zamknął koncesjonarjuszowi kredyt na podstawie § 27 i 28 Instrukcji Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego z dnia 2 listopada 1932 r. L. 9426/IV/1/32 w pełnej wysokości 5000 zł, wówczas w rubryce 3-ej należy wpisać 5000 zł, w rubryce 4-ej zaś oznaczyć poziomą kreską, że kredyt został zlikwidowany.

Powyższy zapis należy czynić tylko wówczas, gdy kredyt został spłacony.

W wypadku, gdy kredyt został częściowo zamknięty na podstawie §§ 29 i 30 wspomnianej wyżej Instrukcji w wysokości 2000 zł (przy 5000 zł kredytu) i te 2000 zł zostały spłacone, wówczas należy w rubryce 3-iej wpisać 2000 zł, a w rubryce 4-ej 3000 zł jako stan kredytu obecny (różnica stanu poprzedniego i spłaty).

W rubryce 5-ej należy krótko odnotować: hipoteka, weksel, list gwarancyjny, papiery wartościowe lub akcje Banku Polskiego i t. d. Przy papierach wartościowych i akcjach zaznaczyć ilość sztuk po cenie nominalnej, np. „Akcje Banku Polskiego 5 sztuk à 100 zł".

W rubryce 6-ej należy wpisać wartość zabezpieczenia, np. przy hipotece wysokość zapisanej kaucji, przy książeczce oszczędnościowej sumę na jaką opiewa cesja (dokument zastawu), przy listach zastawnych wysokość sumy gwarancyjnej, przy papierach wartościowych i akcjach Banku Polskiego wartość zabezpieczenia znajdziemy przez pomnożenie wartości kursowej przez ilość sztuk, np. wartość kursowa akcyj Banku Polskiego w pewnym momencie wynosi 90 zł. Otrzymaliśmy jako zabezpieczenie 5 sztuk akcyj nom. wart. po 100 zł, a więc 90 zł $\times$ 5 = 450 zł. Wartość zabezpieczenia wynosi w danej chwili 450 zł. Jeżeli przy rewizji zabezpieczeń okaże się różnica in plus, albo in minus, wówczas należy wpisać ostatnio obliczoną wartość i odnotować w rubryce I-ej datę tego zapisu. Przy wekslach gwarancyjnych należy wpisać: a) przy wekslach in blanco sumę, do jakiej blankiet wekslowy jest ostemplowany, np. „do 1000 zł, do 5000 zł i t. d.", b) przy wekslach bez terminu płatności, sumę na jaką weksel opiewa.

W rubryce 7-ej należy wpisać datę, do jakiej ważne jest zabezpieczenie.

§ 9. (ad—c) Rejestr udzielonych kredytów prowadzi się w formie książki. W rubryce 1-ej należy wpisać datę zawiadomienia o udzieleniu kredytu, w rubryce 2-ej stały numer aktu kredytobiorcy. W rubryce 3-iej należy prowadzić zapisy analogicznie, jak w § 8 ust. 3 i dalsze. Równocześnie tenże zapis należy powtórzyć w jednej z następnych rubryk zależnie od rodzaju zabezpieczenia. W ostatniej rubryce należy odnotować datę, do jakiej ważne jest zabezpieczenie.

W końcu każdego miesiąca należy podsumować wszystkie rubryki i wyprowadzić stan, który wpisuje się jako pierwsza pozycja następnego miesiąca. Suma rubryk 4, 5, 6, 7 i 8 powinna się równać sumie rubryki 3-iej.

§ 10. (ad—d) Po zamknięciu zapisów w rejestrze udzielonych kredytów za dany miesiąc i na podstawie wyprowadzonego stanu sporządza się raport miesięczny ściśle w/g ustalonego wzoru, i nie później jak 5-go następnego mesiąca zakład sprzedaży przesyła Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego Dz. IV. Raport należy sporządzać w 3-ch egzemplarzach (pod kalką),—dwa egzemplarze przesyła się do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego, trzeci pozostaje w książce.

§ 11. Zakłady sprzedaży w końcu roku budżetowego, t. j. na dzień 1 kwietnia sporządzą szczegółowe zestawienie dłużników i prześlą w dwóch egzemplarzach Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego Dział IV.

§ 12. (ad—e) Zakłady sprzedaży, przesyłając do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego akta kredytobiorcy, który nie spłacił kredytu (§ 43 — Instrukcji), odnotują w kartotece danego kredytobiorcy w rubryce 7-ej (termin ważności zabezpieczenia) czerwonym atramentem „w dochodzeniu sądowem".

§ 13. Zabezpieczenia w papierach wartościowych i akcjach Banku Polskiego winny być uwzględniane w wyciągach sum niebudżetowych, nadsyłanych co miesiąc do Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego Dz. V/1, stosownie do § 78 i 79 przepisów rachunkowo - kasowych.

Na wszystkie inne przechowywane przez zakłady sprzedaży we własnych kasach dokumenty zabezpieczenia winny być sporządzane i przesyłane do Dz. V/1 Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego co miesiąc oddzielne wykazy w/g wzoru przesłanego przy zarządzeniu Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego z dnia 20.XII. 1927 r. L. 44356/VII/4/27.

p. o. Dyrektora Polskiego Monopolu Tytoniowego
(—) *E. Łopuszański*

TRANSPORT

379.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.
z dnia 5 października 1932 r.
L. 4058/I/5/32.
w sprawie adresowania przesyłek.

Do
wszystkich zakładów P. M. T. (oprócz Państwowego Magazynu Surowców i Wyrobów Tytoniowych we Lwowie i Magazynu Polskiego Monopolu Tytoniowego w Sofji).

Ponieważ stwierdzono, że niektóre zakłady Polskiego Monopolu Tytoniowego kierują przesyłki wagonowe gotowych wyrobów tytoniowych, przeznaczonych dla Państwowego Magazynu Surowców i Wyrobów Tytoniowych we Lwowie, pod niewłaściwym adresem, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego komunikuje, że adres dla przesyłek wagonowych podany w zarządzeniu Dyrekcji z dnia 14.VI. 1932 r. L. 2751/I/5/32, dotyczy wyłącznie transportu surowców tytoniowych, przeznaczonych do zamagazynowania w nowowynajętych magazynach od Małopolskiego Tow. Rafinerji Spirytusu we Lwowie na Bogdanówcę, co zresztą wyraźnie zaznaczono w wyżej powołanym zarządzeniu. Natomiast listy przewozowe na transporty wyrobów tytoniowych winny być adresowane, jak dotychczas, a mianowicie: Państwowy Magazyn Surowców i Wyrobów Tytoniowych Lwów, Plac Cłowy 1, stacja przeznaczenia:—Lwów.

Za Szefa Działu Ogólnego
Kierownik Biura Gospodarczego
(—) *Henryk Rozenberg.*

RACHUBA I KASOWOŚC

380.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.
z dnia 21 października 1932 r.
L. 4383/V/1/32
w sprawie sprawozdań finansowych.

Do
wszystkich Zakładów i Urzędów Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zawiadamia, że zgodnie z § 21 przepisów rachunkowo-kasowych dla Dyrekcji i Zakładów Polskiego Monopolu Tytoniowego, zmienia dotychczasowy sposób sporządzania sprawozdań finansowych o tyle, że od dnia 1.X.1932 r. „rozchód" należy wykazywać w jednej sumie, nie rozbijając go, jak dotychczas, na poszczególne rachunki.

Jednocześnie Dyrekcja poleca sprawozdania o wpływach i wydatkach gotówkowych kierować bezpośrednio do Działu V/1 i nadsyłać je po dokładnem sprawdzeniu w terminie do dnia 5-go każdego następnego miesiąca po sprawozdawczym.

Za Dyrektora P. M. T.
Szef Działu Finansowego
(—) *W. Oziemski.*

UPRAWA TYTONIU, WYKUP I FERMENTACJA.

381.

ZARZĄDZENIE D. P. M. T.
z dnia 21 października 1932 r.
L. 2549/II/3/32.
w sprawie opłat stemplowych od poręczenia zaliczek na zbiory tytoniowe.

Do
Urzędów Wykupu Tytoniu, Urzędów Wykupu Tytoniu i Państwowych Magazynów wyrobów tytoniowych oraz Państwowych Fabryk wyrobów tytoniowych w Krakowie i Wodzisławiu.

Ustawą z dnia 18 marca 1932 r., w sprawie zmiany ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (D. U. R. P. Nr. 32, poz. 340) podwyższoną

została opłata stemplowa od pism, stwierdzających udzielenie poręczenia (poręki) za zobowiązania z 3 zł na 5 zł. Temsamem uległa podwyżce do 5 zł opłata stemplowa od skryptów dłużnych, stwierdzających udzielenie plantatorom zaliczek na zbiory tytoniowe, jeżeli skrypty te podpisane są przez poręczycieli.

Delegaci Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego stwierdzili jednak, że niektóre Urzędy Wykupu Tytoniu pobierają nadal opłatę stemplową od poręki, umieszczonej na wymienionych skryptach dłużnych, w wysokości 3 zł.

Wobec powyższego Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego zarządza, ażeby Urzędy (Fabryki) ściągnęły od zainteresowanych plantatorów z ich należności za tytoń różnicę pomiędzy pobraną, a należną opłatą stemplową od zamawianych skryptów dłużnych i różnicę uzupełnili dodatkowo przez naklejenie odpowiednich znaczków stemplowych na tych skryptach.

Na przyszłość należy pobierać od poręczonych skryptów dłużnych, stwierdzających wypłatę plantatorom zaliczek na zbiory tytoniowe, w wysokości ustawowej 5 zł.

Za Dyrektora P. M. T.
Szef Działu Produkcji
(—) *M. Zdrojewski.*

ROŻNE

382.

ROZPORZĄDZENIE MINISTERSTWA SKARBU
z dnia 23 września 1932 r.
L. D. I. 44853/1/32.
w sprawie poprawnego określenia jednostek miar.

Do
Biura personalnego oraz wszystkich Departamentów Ministerstwa Skarbu (Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń), Komendy Straży Granicznej, Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego, Polskiego Monopolu Tytoniowego i Polskiego Monopolu Solnego, Generalnej Dyrekcji Loterji Państwowej, Mennicy Państwowej, wszystkich Izb Skarbowych i Dyrekcji Ceł, Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach, Inspektoratu Ceł w Gdańsku oraz Komisarjatu do spraw likwidacji niemieckiej w Poznaniu.

Ministerstwo Przemysłu i Handlu zwróciło uwagę, że poszczególne urzędy i władze państwowe niejednokrotnie używają błędnych nazw jednostek miar i w pisowni nazw tych jednostek stosują skróty w sposób nieprawidłowy, niezgodny ze zwyczajami międzynarodowemi.

W celu usunięcia tych niedomagań, które często mogą być powodem szeregu niejasności i nieporozumień, wydane zostały przez Główny Urząd Miar „Tablice legalnych jednostek miar".

Podane w tych tablicach nazwy jednostek miar i wzajemne ich stosunki obowiązują wszystkie władze państwowe w myśl postanowień art. 8-go Dekretu o miarach z dnia 8 lutego 1919 r. (Dz. U. R. P. r. 1928, Nr. 72, poz. 661), skróty zaś jednostek miar w tychże tablicach podane, ustalone oddawna w Głównym Urzędzie Miar, są zgodne ze zwyczajami międzynarodowemi w tej dziedzinie, oraz w ostatnim czasie przyjęte zostały przez komisję fachową Polskiego Komitetu Normalizacyjnego.

Wymienione w tych tablicach nieliczne reguły, dotyczące prawidłowej pisowni mają na celu unikanie wszelkich dwuznaczności przy posługiwaniu się najprostszemi znakami matematycznemi oraz możność odczytywania liczb jednym rzutem oka bez potrzeby rachowania cyfr.

Ze względu na to, że ujednostajnienie jednostek miar, a więc także ich nazw i skrótów, jest niezmiernie ważne zarówno z punktu widzenia gospodarczego, jak i usprawnienia pracy w urzędach, zarządzam:

1. aby nazwy i skróty jednostek miar tak były stosowane, jak podane one zostały w „Tablicy legalnych jednostek miar", wydanej przez Główny Urząd Miar;

2. aby przy wyrażaniu miary długości, powierzchni, objętości, kątów, wagi (masy) i temperatury żadne inne jednostki nie wymienione w tej tablicy stosowane nie były;

3. aby stosowane były we wszystkich aktach urzędowych zawarte w tejże tablicy wskazówki dotyczące pisowni liczb i znaków matematycznych.

Tablice należy nabywać w głównym Urzędzie Miar. Cena pojedyńczego egzemplarza wynosi gr 20. Przy większych zamówieniach udziela się zniżki.

383.

ZAWIADOMIENIE D. P. M. T.
z dnia 14 października 1932 r.
L. 4561/I/3/32
w sprawie zawodów strzeleckich o Wędrowną Nagrodę P. M. T.

Do
wszystkich Fabryk Polskiego Monopolu Tytoniowego i Oddziału Związku Strzeleckiego Prac. P. M. T. w miejscu Nowy Świat 4.

Dla większego zainteresowania pracowników i robotników Polskiego Monopolu Tytoniowego akcją wychowania fizycznego i przysposobienia wojskowego, Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego ufundowała Wędrowną Nagrodę P. M. T. dla najlepszego zespołu, składającego się z pracowników P. M. T., zrzeszonych na terenie fabryki w stowarzyszenia, mające na celu P. W. i W. F.

O Wędrowną Nagrodę P. M. T. mogą ubiegać się jedynie członkowie czynni organizacji o charakterze P. W. i W. F.

Wzmiankowaną Wędrowną Nagrodę P. M. T. zdobywa się na korespondencyjnych zespołowych zawodach strzeleckich, powtarzanych raz do roku ku uświetnieniu Święta Niepodległości.

W związku z powyższem Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego przyznaje wszystkim fabrykom po zł 150 tytułem pokrycia kosztów związanych z zakupem naboi, tarcz i t. p.

p. o. Dyrektora Polskiego Monopolu Tytoniowego
(—) *E. Łopuszański.*

WYDAWCA: DYREKCJA POLSKIEGO MONOPOLU TYTONIOWEGO
TŁOCZONO CZCIONKAMI DRUKARNI PAŃSTWOWEJ, MIODOWA 22. 61818.